

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2287

Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων (Πράξ. 6,1-7)
3 Μαΐου 2020

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἀγκάθια στὸν κῆπο τῆς Ἐκκλησίας

«Ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους...» (Πράξ. 6,1)

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἀγαπητοί μου, μετὰ τὴν σταυρικὴ θυσία καὶ τὴν ἀνάστασι τοῦ Κυρίου, **αὐξανόταν καταπληκτικὰ**. Ἡ διδασκαλία, τὰ θαύματα, ἡ ἄψογη ζωὴ τῶν δώδεκα ἀποστόλων, τῶν ἁγίων μυροφόρων ποὺ γιορτάζουν σήμερα καὶ γενικὰ τῶν πρώτων πιστῶν, ὅλα αὐτὰ εἴλκυαν στὸ δίχτυ τοῦ Χριστοῦ χιλιάδες νέες ψυχές, ἀκόμη κι ἀπὸ ἴκεινους ποὺ πρὶν λίγες μέρες μαίνονταν ἐναντίον τοῦ Ναζωραίου καὶ κάτω ἀπ' τὸ πραιτώριο φώναζαν στὸν Πιλάτο «Ἄρον ἄρον, σταύρωσον αὐτόν» (Ἰω. 19,15).

Πλήθαινε ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστῶν. Ἀλλὰ νὰ ποὺ ἀνάμεσα στὶς τάξεις τοῦ πλήθους αὐτοῦ ἄρχισαν ν' ἀκούγονται καὶ κάποια παράπονα, **οἱ πρῶτοι «γογγυσμοί»**. Ὅπως γράφουν οἱ Πράξεις τῶν ἀποστόλων καὶ τ' ἀκούσαμε στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, «ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις πληθυνόντων τῶν μαθητῶν ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν» (Πράξ. 6,1). Μία μερίδα, δηλαδή, Ἑβραίων Χριστιανῶν (αὐτοὶ εἶνε οἱ «ἐλληνισταί», Χριστιανοὶ ποὺ προέρχονταν ἀπὸ ἄλλα μέρη, εἶχαν ζήσει χρόνια ἐκεῖ μακριὰ ἀπ' τὴν Παλαιστίνη καὶ γι' αὐτὸ εἶχαν ξεχάσει πλέον τὴν ἑβραϊκὴ γλῶσσα καὶ μιλοῦσαν τὴν ἑλληνιστικὴ γλῶσσα), αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ παραπονοῦνται κατὰ τῶν Χριστιανῶν Ἑβραίων ποὺ κατοικοῦσαν μονίμως στὰ Ἱεροσόλυμα. Καὶ ἡ διαφορὰ τους ποιά ἦταν; ὅτι, κατὰ τὴν καθημερινὴ διανομὴ τροφῆς καὶ ἄλλων βοηθημάτων στοὺς φτωχοὺς, παραγκωνίζονταν οἱ δικές τους χῆρες γυναῖκες. Τὸ πρόβλημα ἦταν **ἡ δικαιοσύνη στὴ διανομὴ**.

Ἄκουσαν τὰ παράπονα αὐτὰ οἱ δώδεκα ἀπόστολοι καὶ δὲν ἀδιαφόρησαν, οὔτε τὰ σκέπασαν, ἀλλὰ μὲ θεία φώτισι **καταπίαστηκαν νὰ λύσουν τὸ πρόβλημα**. Καλοῦν ὅλους τοὺς πι-

στοὺς καὶ θέτουν μπροστά τους τὸ ζήτημα. Γιὰ νὰ λυθῇ ἡ διαφορὰ προτείνουν νέο τρόπο διαχείρισεως. Δὲν μᾶς φαίνεται καλὸ, λένε, ν' ἀφήσουμε ἐμεῖς τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀσχολούμεθα μὲ τὴν ὑλικὴ τροφοδοσία στὰ τραπέζια. Ἐρευνήστε λοιπὸν μεταξύ σας καὶ βρῆτε ἑπτὰ ἄνδρες μὲ καλὴ μαρτυρία, γεμάτους ἀπὸ Πνεῦμα ἅγιο καὶ ἄξιους νὰ διδάσκουν, τοὺς ὁποίους θὰ διορίσουμε νὰ ὑπηρετοῦν σ' αὐτὴ τὴν ἀνάγκη τῆς Ἐκκλησίας· κ' ἔτσι ἐμεῖς θ' ἀφοσιωθοῦμε ἀπερίσπαστοι στὴν προσευχὴ καὶ στὸ κήρυγμα, στὴν ὑπηρεσία δηλαδὴ τῆς πνευματικῆς τροφοδοσίας (βλ. ἔ.ἀ. 6,2-4).

Προτείνουν λοιπὸν τὴν **ἐκλογή** καὶ τὸν **διορισμὸ ἑπτὰ διακόνων**, ποὺ κύριο ἔργο τους θὰ εἶνε νὰ περιποιοῦνται μὲ ἰσότητα ὅλους τοὺς φτωχοὺς καὶ τὶς χῆρες. Τὸ «πλήθος», ὅλο τὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα, ἀκούει, ἐπικροτεῖ τὴν πρότασι τῶν ἁγίων ἀποστόλων καὶ ἐκλέγουν ἑπτὰ ἄνδρες μαρτυρημένης ἀρετῆς, «πλήρεις Πνεύματος ἁγίου καὶ σοφίας» (ἔ.ἀ. 2,3). Ἔτσι τακτοποιήθηκε τὸ ζήτημα, λύθηκε ἡ διαφορὰ καὶ ἔκλεισαν τὰ στόματα τῶν γογγυστῶν.

Τὸ περιστατικὸ αὐτό, ἀγαπητοί μου, **διδάσκει πολλὰ**· γι' αὐτὸ ἄλλωστε κατεγράφη στὸ θεόπνευστο βιβλίον τῶν Πράξεων.

● Διδάσκει πρῶτον, ὅτι **πάντα** μέσα στὸ πλήθος τῶν Χριστιανῶν θὰ βρίσκονται καὶ **μερικοὶ ποὺ** δὲν μένουν εὐχαριστημένοι, ἀλλὰ **παραπονοῦνται**. Ἄν ὑπῆρχε «γογγυσμὸς» καὶ ὅταν ἀκόμη διοικοῦσαν τὴν Ἐκκλησία ἅγιοι ἀπόστολοι καὶ μεγάλοι πατέρες καὶ διδάσκαλοι, πόσο μᾶλλον σήμερα; Τὰ ἄτομα αὐτὰ νομίζει κανεὶς ὅτι δὲν ἔχουν ἄλλο σκοπὸ ἀπὸ τὸ νὰ ἐπικρίνουν πράξεις καὶ ἐνέργειες τῶν προσεστώτων τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν παραβλέπω βεβαίως ὅτι **κάποτε** οἱ παραπονούμενοι **μπορεῖ καὶ νὰ ἔχουν δίκιο**, ὅπως

συνέβη στην περίπτωση των χηρών στα Ἱεροσόλυμα. Καὶ τότε ὁμως **ὁ τρόπος πού θά ἐνεργήσουν** πρέπει νά εἶνε θεάρεστος. Ἄντι νά γογγύζουν ἀνευθύνως, ἄς ἀναφέρωνται ὑπευθύνως, μετὰ σεβασμοῦ καὶ εὐπρεπῶς στοὺς προεστῶτας λέγοντας τὶς παρατηρήσεις τους.

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πάντως **ὁ γογγυστὴς ἐπικρίνει ἀδίκως**. Κάτι θά ᾔχη νά πῆ κατὰ τοῦ ἱερέως, τοῦ ψάλτη, τοῦ νεωκόρου, τοῦ ἱεροκήρυκα. Θά ἐπιθυμοῦσε, αὐτός νά ρυθμίζη τὴ ζωὴ ὄχι μόνο τῆς ἐνορίας του, ἀλλὰ ὄλων εἰ δυνατόν τῶν ἐκκλησιῶν. Καὶ ἂν σκεφτῆ κανεὶς ὅτι καὶ ἡ πιὸ σοφὴ ἐκκλησιαστικὴ διοίκησης πάντα θά ἔχη τὰ ἀσθενῆ καὶ τρωτὰ σημεῖα τῆς –τὸ ἀλάθητο στὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία δὲν τὸ ἔχει κανένας–, καταλαβαίνει γιατί οἱ γογγυσταί, οἱ μεμψίμοιροι, οἱ αἰώνιως δυσαρεστημένοι, θά βρίσκουν πάντοτε ὑλικό, ζήτημα μικρὸ ἢ μεγάλο, γιὰ νά καταφέρωνται, πολλές φορές μὲ δριμύτητα καὶ βαρβαρότητα, ἐναντίον ποιμένων καὶ διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας.

● Ἀπέναντι τώρα σ' αὐτοὺς τοὺς μεμψίμοιρους ἐπικριτάς, ποιά πρέπει νά εἶνε **ἡ στάσι τῶν ἀληθινῶν ποιμένων** τῆς Ἐκκλησίας;

Χρειάζεται πρῶτα - πρῶτα νά ᾔχουν ὑπομονή, μεγάλη ὑπομονή. Μὴ λησμονοῦν, ὅτι δὲν διοικοῦν ἀγγέλους ἀλλὰ ἀνθρώπους· καὶ οἱ ἄνθρωποι, καὶ οἱ ἀγιώτεροι ἀκόμη –ὑπάρχουν ἀγιώτεροι ἀπὸ τοὺς πρῶτους ἐκείνους Χριστιανούς;– θά ἔχουν τὶς ἀτέλειες καὶ τὶς ἀδυναμίες τους. Μὴ λησμονοῦν, ὅτι κατὰ τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ μέσα στὸ χωράφι τῆς Ἐκκλησίας μαζί μὲ τὸ σιτάρι θά φυτρώνουν πάντα καὶ τὰ ζιζάνια· ὅτι μέσα στὴν *σαγήνη*, στὸ ἀλιευτικὸ δίκτυο τοῦ Χριστοῦ, μαζί μὲ τὰ καλὰ ψάρια πιάνονται καὶ διάφορα εὐτελῆ ἀντικείμενα· καὶ ἡ ἐκρίζωσι τῶν ζιζανίων ἢ ὁ διαχωρισμὸς τῶν καλῶν ψαριῶν ἀπὸ τὰ *σαπρὰ* εἶνε ἔργο τοῦ Κυρίου πού θά τὸ κάνη τὴν ἡμέρα τῆς τελικῆς κρίσεως (βλ. Ματθ. 13,24-30,36-43,47-50). Ὅχι λοιπὸν βιαστικά οὔτε μὲ μέσα βίαια, ἀλλὰ **μὲ ὑπομονὴ καὶ πραότητα** οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας νά ἀντιμετωπίζουν τὶς ἀντιξοότητες καὶ νά νικοῦν κάθε ἀντίδικο, ἐσωτερικὸ ἢ ἐξωτερικὸ.

Δὲν ἀρκεῖ ὁμως ἐκ μέρους τοῦ ποιμένου μόνο ἡ ἀνοχή, μακροθυμία, ἀγάπη· χρειάζεται καὶ κάτι ἄλλο. Ὁ ποιμένας, καὶ τῆς πιὸ μικρῆς ἀκόμη ἐνορίας, ὅταν ἀκούη κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις ἐναντίον τοῦ ἔργου του, δὲν πρέπει νά μείνη ἀδιάφορος καὶ ψυχρὸς· ὀφείλει **νὰ δώσῃ ἰδιαίτερη προσοχὴ** στὰ παράπονα τοῦ ποιμνίου του· νά ἐξετάσῃ ἀπὸ ποῦ προέρχονται καὶ τί μπορεῖ νά γίνῃ ὥστε ἡ ἀνωμαλία

πού ταραξοῖ τὴν εἰρήνην τῆς ἐνορίας νά ἐξομαλυνθῇ, νά σταματήσουν εἰ δυνατόν ὅλα τὰ παράπονα τῶν γογγυστῶν. Ἀκόμη, **νὰ καλέσῃ σὲ συνέλευσι**, ὅπως ἔκαναν οἱ ἀπόστολοι, ἂν ὄχι ὄλους τοῦλάχιστον τοὺς εὐσεβέστερους ἐνοριῖτες, τὰ συνεπέστερα καὶ προθυμότερα μέλη τοῦ ποιμνίου του, νά καθήσῃ νά συσκεφθῇ μαζί τους καὶ νά βροῦν τὸν καλύτερο τρόπο πού μπορεῖ νά ρυθμισθῇ τὸ ἄλφα ἢ τὸ βῆτα ζήτημα πού παρουσιάζεται. Γιατὶ μπορεῖ καὶ οἱ λαϊκοί, ἐκεῖνοι πού πονοῦν τὴν Ἐκκλησία – καὶ πολλές φορές περισσότερο ἀπὸ μᾶς τοὺς κληρικούς–, νά προτείνουν καλὰς λύσεις· ἄς ποῦν καὶ αὐτοὶ τὴ γνώμη τους. Ἀπὸ μιὰ τέτοια **συνεργασία ποιμένος καὶ ποιμνίου** πάντα κάτι καλὸ θά προέλθῃ καὶ ποτέ κακό.

* * *

Πρὶν κλείσω, ἀγαπητοί μου, θέλω νά στραφῶ **πρὸς τοὺς εὐλαβεῖς ἐφημερίους**, αὐτοὺς πού ποιμαίνουν τὶς ἐνορίες μας, καὶ νά πῶ λίγα λόγια – κι ἄς ἀκούσῃ καὶ ὁ πιστὸς λαός.

Ἀδελφοί μου συμπρεσβύτεροι!

Μελετᾶτε τακτικὰ τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν ἀποστόλων· θά βλέπετε ἐκεῖ πόσα ὑπεροχὰ παραδείγματα συμπεριφορᾶς πρὸς τοὺς Χριστιανούς, καὶ τοὺς πιὸ δύστροπους, μᾶς δίνουν οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι. Νὰ **προσεύχεσθε** διὰ τὴν ψυχὴν τῶν ἐνοριτῶν σας. Νὰ **συνεργάζεσθε** μαζί τους. Ν' **ἀκοῦτε** τὰ παράπονά τους. Νὰ **ζητᾶτε** τὴ γνώμη τους.

Καὶ μὴ λησμονεῖτε, ὅτι καὶ στὴν ἀγιώτερη ἐνορία **θὰ συναντήσετε τὸ κακό, τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία**. Μήπως μεταξὺ τῶν δώδεκα μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ δὲν ὑπῆρχε ἕνας Ἰούδας; μήπως καὶ στὶς τάξεις τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων δὲν παρουσιάσθηκαν οἱ γογγυσταί; Καὶ ὁ ὠραιότερος κῆπος θά ἔχη τὴν ἀγριάδα καὶ τ' ἀγκάθια του. Αὐτὰ δὲν θά λείψουν καὶ ἀπὸ τὸ ἀγιώτερο περιβάλλον· θά εἶνε τὸ ἀγκάθινο στεφάνι τῶν κληρικῶν.

Μὴν ἀρνηθῆτε νὰ **κοπιᾶσθε**, ἔστω καὶ ἂν τὰ χέρια καὶ τὸ μέτωπό σας ματώσουν ἀπὸ τὴν ἀντίδρασι ὠρισμένων ψυχῶν. Οἱ καιροὶ πού ζοῦμε εἶνε σκληροί. **Ἐπιστρατεῦστε** ὅ,τι μπορεῖτε. **Βάλτε** ὅλες σας τὶς δυνάμεις. **Ἀκοῦστε** τέλος καὶ αὐτὴ τὴν ἀποστολικὴν προτροπή·

Ἀδελφοί! **«Ποιμάνετε τὸ ἐν ὑμῖν ποιμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστικῶς, ἀλλ' ἐκουσίως, μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως, μηδ' ὡς κατακυριεύοντες τῶν κληρῶν, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ φανερωθέντος τοῦ ἀρχιεπίσκοπου κομιεῖσθε τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον»** (Α' Πέτρ. 5,2-4).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2288	Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου (Ἰω. 5,1-15) 10 Μαΐου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Οἱ ἄγνωστοι εὐεργέτες

«Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοι, ἄρον τὸν κράβατόν σου καὶ περιπάτει; ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ἤδει τίς ἐστὶν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ» (Ἰω. 5,12-13)

Ο Ἰησοῦς, ἀγαπητοί μου, **θεραπεύει**, μόνο μὲ τὸ λόγο του, **τὸν παράλυτο τῆς Βηθεσδά**, ποὺ ἐπὶ 38 ὀλόκληρα χρόνια μὲ θαυμαστή ὑπομονὴ σήκωνε τὸ φορτίο τῆς βαρειᾶς ἀσθενείας του. Τὸ θαῦμα αὐτὸ μᾶς διηγεῖται σήμερα ὁ ἱερός εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης.

Πολλὲς εἶνε οἱ διδακτικὲς λεπτομέρειες τοῦ θαύματος· ἀλλὰ δὲν μποροῦμε σὲ ἓνα σύντομο κήρυγμα νὰ τὰ ποῦμε ὅλα. Ἀπ' τὰ τόσα πολύτιμα στοιχεῖα ποὺ δίνει ἡ διήγησι τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς (βλ. Ἰω. 5,1-15) θέλω τώρα νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας σὲ ἓνα. Εἶνε τὸ σημεῖο ἐκεῖνο τῆς διηγήσεως, κατὰ τὸ ὁποῖο **ὁ θεραπευμένος** πλέον παράλυτος, ὅταν τὸν ρώτησαν οἱ Ἰουδαῖοι, ποιὸς τὸν θεράπευσε, «*Τίς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοι, ἄρον τὸν κράβατόν σου καὶ περιπάτει;*», ἐκεῖνος τοὺς ἀπήντησε, ὅτι **δὲν γνωρίζει ποιὸς** εἶνε ἐκεῖνος ποὺ **τὸν θεράπευσε** καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν ἐντολὴ νὰ σηκωθῆ· «*ὁ δὲ ἰαθεὶς (ὁ τέως παράλυτος) οὐκ ἤδει τίς ἐστὶν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ*» (Ἰω. 5,12-13), δηλαδὴ ξέφυγε, ἀνεχώρησε καὶ χάθηκε μέσα στὸν κόσμον ποὺ ἦταν ἐκεῖ.

Σκεφθῆτε. Ὁ παράλυτος τῆ μεγάλης ἐκείνης στιγμῆ, ποὺ εἶνε ὁ σημαντικώτερος πλέον σταθμὸς στὴ ζωὴ του, δὲν ξέρει νὰ πῆ ποιὸς τὸν ἔκανε καλά! – ἀργότερα θὰ μάθῃ πῶς λέγεται αὐτὸς ποὺ τοῦ ἔκανε τὴ μεγάλη αὐτὴ εὐεργεσία καὶ θὰ τὸ πῆ, πρὸς τὸ παρὸν ὅμως τὸ ἄγνοεῖ. Γιατί; Διότι **ὁ Ἰησοῦς**, μόλις τὸν θεραπεύει, φεύγει, ἐξαφανίζεται ἀπ' τὸ μέρος ἐκεῖνο. Τί δείχνει αὐτό· ὅτι **δὲν ἀρέσκειται στὴν ἐπίδειξι**, δὲν θέλει νὰ καταπλήξῃ τὸν κόσμον καὶ νὰ τὸν θαυμάζουν.

Καὶ ὄχι μόνο τώρα· **τὸ βλέπουμε αὐτὸ καὶ σὲ ἄλλες περιπτώσεις**, ὅπως π.χ. ὅταν θεραπεύει τὸν λεπρὸ καὶ τοῦ λέει «*Ὁρα μηδενὶ εἰ-*

πης», πρόσεξε μὴν τὸ πῆς σὲ κανένα, ἢ τοὺς δύο τυφλοὺς καὶ τοὺς λέει «*Ὁρᾶτε μηδεὶς γινωσκέτω*», προσέξτε μὴν τὸ μάθῃ κανεὶς (Ματθ. 8,4-9,31), ἢ ὅταν πολλαπλασιάζει τοὺς ἄρτους κι ἀμέσως «*ἀναχωρεῖ εἰς τὸ ὄρος*» γιατί ξέρει ὅτι «*μέλλουσιν ἔρχεσθαι καὶ ἀρπάξουσιν αὐτὸν ἵνα ποιήσωσιν αὐτὸν βασιλέα*» (Ἰω. 6,15). Δὲν θαυματουργεῖ ὁ Κύριός μας γιὰ νὰ δημιουργήσῃ ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς· **εὐεργετῆ ἀπὸ ἀγάπη** στὸ ταλαίπωρο πλάσμα του, καὶ κυρίως γιὰ νὰ τοῦ διδάξῃ τὴν θεμελιώδη σφύζουσα ἀλήθεια, γιὰ **νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὴν θεότητά του!**

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν **ὁ Χριστὸς μᾶς ἄφησε μεγάλο δίδαγμα**. Μὲ τὸ παράδειγμά του διδάσκει ὅσους θὰ θελήσουν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, ὅτι πρέπει κι αὐτοί, ὅταν εὐεργετοῦν καὶ ἐλεοῦν κάποιον, νὰ ἀποφεύγουν, ὅσο μποροῦν, τὴ διαφήμησι τῆς πράξεώς τους, νὰ ἀγαποῦν νὰ μένουν **ἄγνωστοι εὐεργέτες**.

Πόσο **δύσκολη** ὅμως παρουσιάζεται σὲ κάποιους, ἀγαπητοί μου, **ἡ ἀπαίτησι αὐτῆ τοῦ Χριστοῦ!** Δύσκολη φαίνεται βέβαια σ' ἐκεῖνον ποὺ, μιμητὴς τοῦ φαρισαίου καὶ ὄχι τοῦ τελώνου (βλ. Λουκ. 18,10-14), «*ποιεῖ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις*» (Ματθ. 23,5), γιὰ νὰ τὸν δῆ ὁ κόσμος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς **ἀρέσκειται στὴ διαφήμισι**. Ἐπιθυμεῖ νὰ κἀνῃ γνωστὴ στὸ κοινὸ καὶ τὴν ἐλάχιστη ἀγαθοεργία του. Σαλπίζει, γιὰ ν' ἀκούσουν ὅλοι τὴ φιλανθρωπία ποὺ κάνει. Σὰν τυμπανοκρούστης περνάει ἀπὸ σπίτια, καταστήματα, ἀγορὲς καὶ χτυπώντας τὸ τύμπανό του προσκαλεῖ ὅλο τὸν κόσμον νὰ θαυμάσῃ τὰ μεγάλα ἔργα του! Εἶνε φανερό, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐξασκεῖ τὴ φιλανθρωπία ὄχι γιατί ἀγαπᾷ τὸν πλησίον του, ἀλλὰ γιατί θέλει νὰ χρησιμοποίησῃ κι αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀγαθοεργία σὰν ῥεκλάμα τῆς

προσωπικότητός του· θέτει στην εύτελη ὑπηρεσία τοῦ ἐγωισμοῦ του τὴ βασιλίσα τῶν ἀρετῶν, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐλεημοσύνη.

Ἄλλα μιὰ **τέτοια ἐλεημοσύνη**, ποὺ ἀποβλέπει μόνο καὶ μόνο στὴ δόξα τοῦ ἀτόμου μας, ὅπως ἀντιλαμβάνεται ὁ καθένας, στερεῖται ἀγάπης κ' ἔχει χάσει πλέον τὸ γνήσιο χαρακτήρα της, τὴν πραγματικὴ τῆς ἀξία. Εἶνε ἓνα **κίβδηλο νόμισμα** ἀγάπης. Εἶνε μιὰ **θυσία ἀπαράδεκτη**, δῶρο ποὺ δὲν γίνεται δεκτὸ στὸ θυσιαστήριο τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνος εἶπε: "Ὅταν κἀνης ἐλεημοσύνη, «μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου» (Ματθ. 6,3)· ἂν εἶνε δυνατόν, τὴν ἀγαθοεργία ποὺ κάνει τὸ ἓνα χέρι νὰ μὴν τὴ μάθη οὔτε τὸ ἄλλο, τόσο κρυφὴ νὰ εἶνε. Κι αὐτὸ δὲν τὸ δίδαξε ὁ Χριστὸς μόνο μὲ τὸ λόγο του, θεωρητικὰ, ἀλλὰ τὸ ἐφάρμοσε καὶ ἐμπράκτως στὴ ζωὴ του· αὐτὸ βεβαιώνουν οἱ περιπτώσεις ποὺ ἤδη ἀναφέραμε καὶ αὐτὸ βλέπουμε στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, στὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου τῆς Βηθεσδά.

Νὰ εὐεργετῆς λοιπόν, νὰ ἐλεῆς τὸν κόσμον, νὰ κἀνης ἔργα μεγάλα· καλὸ αὐτό. Ἄν μάλιστα τὸ κἀνης ὄχι ἐκ τοῦ περισσεύματος ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὑστερήματός σου, τὸ καλὸ γίνεται ἀκόμη καλύτερο. Τὸ ἄριστο ὅμως, ποὺ ἀνυψώνει τὴν ἀγαθὴ αὐτὴ ἐνέργειά σου σὲ ἰδανικὸ ἐπίπεδο, ἐκεῖ ποὺ θέλει ὁ Θεός, ποῖο εἶνε· ἐνῶ προσφέρεις ἐκ τοῦ περισσεύματος ἢ καὶ ἐκ τοῦ ὑστερήματος, **νὰ παραμένῃς καὶ ἄγνωστος** μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. ἔχει μεγάλη χάρι, ἔχει μεγαλεῖο πνευματικὸ αὐτὴ ἢ κινήσεις.

Ἐπὶ ἓνα παιχνίδι ποὺ ἀρέσει στὰ παιδιά καὶ λέγεται «**ὁ κρυμμένος θησαυρός**»· ἀθλοθετεῖται ἓνα βραβεῖο μὲ κάποια ἀξία (γλύκισμα, παιχνίδι κ.λπ.) ποὺ κρύβεται σ' ἓνα ἄγνωστο σημεῖο, τὰ παιδιά προσπαθοῦν νὰ τὸ βροῦν, καὶ τέλος τὸ κατακτᾷ ὁποῖος κατορθώσῃ νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ. Καὶ στὴ ζωὴ τῶν μεγάλων ὅμως, πάντοτε ἓνα πολύτιμο πρᾶγμα (χρυσὸ νόμισμα, κόσμημα, σπάνιο ἀντικείμενο) ἔχει τὴν ἀξία του, ἢ ὁποῖα μεγαλώνει πότε· ὅσο αὐτὸ μένει κρυμμένο. Ἔτσι καὶ στὴν πνευματικὴ σφαῖρα τοῦ Εὐαγγελίου· ὁ θησαυρὸς τῆς ἀγάπης (ἢ ἐλεημοσύνη, ἢ ἀγαθοεργία) ἔχει ἀκόμη μεγαλύτερη χάρι ὅταν μένη κρυμμένος. Ὁ κρυμμένος θησαυρὸς (ἓνας ἄγνωστος εὐεργέτης) **ἐλκύει τὸν Κύριο, ἐλκύει καὶ ὅλους**. Νὰ τὸ ἰδεῶδες τοῦ ἀληθινοῦ Χριστιανοῦ.

Καὶ τώρα ἂς ρωτήσουμε, ἀγαπητοί μου· **ὑπάρχουν σήμερα ἄγνωστοι εὐεργέτες;** πόσοι στὴν κοινωνία μας ζοῦν μὲ τὸ ἰδεῶδες αὐτό; **Ἐπὶ ἔρχονται!** ἀπαντοῦμε. Λίγοι βέβαια, πολὺ

λίγοι, ὅπως λίγα εἶνε τὰ διαμάντια ἢ οἱ πολύτιμοι λίθοι μέσα σ' ἓνα σωρὸ ἀπὸ ἀμέτρητες πέτρες. Οἱ **φιλόανθρωποι** αὐτοὶ εἶνε ἄγνωστοι σ' ἐμᾶς· ἄγνωστοι πολλὰς φορές καὶ σ' ἐκείνους ποὺ εὐεργετοῦνται ἀπ' αὐτούς· γνωστοὶ ὅμως, γνωστότατοι στὸν Κύριο, ὁ ὁποῖος τόσο πολὺ ἀρέσκεται στὴν «**ἐν κρυπτῷ**» εὐεργεσία καὶ ἐλεημοσύνη.

Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ; Εἶνε οἱ ἀνώνυμοι δωρητὰ τῶν φιλοπτώχων ταμεῖων καὶ φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων. Εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ –ὅπως ὁ ἅγιος Νικόλαος καὶ τόσοι ἄλλοι ἅγιοι– ξέρουν νὰ ἐλεοῦν, νὰ συντρέχουν χῆρες καὶ ὀρφανὰ χωρὶς τὸ ὄνομά τους νὰ φιγουράρῃ σὲ στήλες ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν. Εἶνε ὅλοι ὅσοι ἐν ζωῇ προσφέρουν ἀπὸ ἀφανεῖς θέσεις πολὺτιμες ὑπηρεσίες, καὶ τῶν ὁποίων τὴ δόξα σφετερίζονται προϊστάμενοί τους, ἐνῶ αὐτοὶ μένουν ἐκουσίως στὴ σκιά τῆς ἀφανείας, ἐκεῖ ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τοὺς δοῦν τὰ μάτια τῶν περιέργων καὶ ἐπιπολαίων ἀνθρώπων. Εἶνε ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἔπασαν ἡρωικὰ στὰ πεδία μαχῶν, οἱ «ἄγνωστοι στρατιῶται», ποὺ θυσίασαν τὸ αἷμα καὶ τὴ ζωὴ τους ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ εὐημερίας τῆς κοινῆς πατρίδος, χωρὶς τὸ ὄνομά τους νὰ γραφῆ σὲ ἱστορικὰ βιβλία καὶ μαρμάρινες στήλες. Εἶνε ὅλοι οἱ ἀνώνυμοι ἐκεῖνοι ὅσοι καὶ μάρτυρες, ποὺ ἡ ζωὴ τους μὲ ἔμβλημα τὸ «**λάθε βιώσας**» διέρρευσε ἀθόρυβα, σὰν ἓνα ἥσυχο ποτάμι ποὺ διακλαδίζεται καὶ ποτίζει τόπους καὶ χῶρες χωρὶς οἱ εὐεργετούμενοι νὰ γνωρίζουν τὴν προέλευσί του, τὶς πηγές του.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄγνωστοι εὐεργέτες τοῦ κόσμου **δὲν θὰ μείνουν αἰωνίως ἄγνωστοι**. Ὁ Κύριος, «**ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ**» (Ματθ. 6,4), αὐτὸς θὰ φανερώσῃ ἀλλὰ καὶ θὰ βραβεύσῃ τὰ ἔργα τους «**ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ**» (Β' Θεσ. 1,10. Β' Τιμ. 4,8). Θὰ τὰ δημοσιεύσῃ, γιὰ νὰ λάβουν γνῶσι ὄχι κάποιοι λίγοι, ἀλλὰ οἱ κόσμοι τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων. Θὰ τὰ βραβεύσῃ γιὰ νὰ πληροφορηθοῦν ἅπαντες πόσο ἐκτιμᾷ ὁ Κύριος τοὺς ταπεινοὺς ἐργάτες τοῦ ἀγαθοῦ.

Ἐ, ἀγαπητὲ ἀδελφέ! Ὅταν εὐεργετῆς κάποιον, **ἔχε πάντα μπροστά σου τὸν Κύριό μας**, ποὺ εὐεργετοῦσε καὶ ἀπέφευγε τοὺς ἐπαίνους τοῦ κόσμου. Κρύβε τώρα ὅσο μπορεῖς τὴν ἀγαθοεργία σου στὰ βάθη τῆς ἀφανείας καὶ τῆς ταπεινώσεως. Ἄλλὰ νὰ ἴσαι βέβαιος, ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ θὰ τὴν ἀνεκκύσῃ στὴν ἐπιφάνεια ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ θὰ τὴν παρουσιάσῃ λαμπρῆ μπροστὰ σὲ ὅλους ὁ «**ἐπιβλέπων ἀβύσσους**»! (Δαν. 3,31 καὶ θ. Λειτ. Μ. Βασ. εὐχ. ἀναφ.).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2289	Τοῦ ἁγ. ὁμολογητοῦ Γερμανοῦ Κων/λεως Τρίτη 12 Μαΐου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἀγωνισθῆτε γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία!

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὸν ἅγιο Γερμανὸ πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως. **Ποιὸς εἶνε ὁ ἅγιος Γερμανός;**

Ἀπὸ τότε ποὺ ἡ πάλλευκη ψυχὴ του φτερούγισε στὸν οὐρανὸ –κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, νὰ μὴν πῶ βεβαιότητα, στὴν Πρέσπα τῆς Φλωρίνης– πέρασαν πάνω ἀπὸ 1.200 χρόνια. Ὁ πανδαμάτωρ χρόνος ἔσβησε πολλὰ ὀνόματα ἰσχυρῶν, τὸ ὄνομα ὅμως τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ **ἐξακολουθεῖ νὰ λάμπη** στὴν Ὁρθοδοξία.

Ὁ ἅγιος Γερμανὸς γεννήθηκε τὸ 640 μ.Χ., στὴν βασιλίδα τῶν πόλεων, τὴν **Κωνσταντινούπολι**, μέσα σὲ πλούσια καὶ ἔνδοξη οἰκογένεια.

Ὁ πατέρας του, ὁ πατρίκιος Ἰουστινιανός, κατεῖχε στὴν αὐλὴ τοῦ αὐτοκράτορος Ἡρακλείου (610-641 μ.Χ.) ὑψηλὸ ἀξίωμα. Ἀλλά... «*ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1,2) ὁ κόσμος εἶνε ῥόδα ποὺ γυρίζει, τὰ ἄνω γίνονται κάτω καὶ τὰ κάτω ἄνω. Ὁ ἐνάρετος αὐτὸς ἀξιωματοῦχος ἔπεσε θῦμα φθόνου, ποὺ τὸν ἔρριξε στὴ δυσμένεια τοῦ ἐγγονοῦ τοῦ Ἡρακλείου, τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου Δ' τοῦ Πωγωνάτου (668-685 μ.Χ.). Ὁ Πωγωνάτος, μὲ τὴν ὑποψία ὅτι ὁ Ἰουστινιανὸς σχεδιάζει νὰ ἐπαναστατήσῃ ἐναντίον του, τὸν συνέλαβε, τὸν καθαίρεσε ἀπὸ τὸ ἀξίωμα καὶ τὸν ἐφόνευσε. Καὶ μόνο αὐτό; Ἀπὸ φόβο γιὰ τὸ θρόνο του εὐνούχισε ἀπάνθρωπα τὸν γιό του καὶ τὸν κατέταξε στὸν κληρὸ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ νεαρὸς Γερμανός, **ὄρφανός** ἀπὸ πατέρα σὲ ἡλικία 20 ἐτῶν, δέχτηκε σοβαρὸ πλῆγμα. Διατήρησε ὅμως τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς συνειδήσεώς του· μὲ γαλήνη καὶ εὐψυχία ἀντιμετώπισε τὴ δοκιμασία. Καὶ ὁ Θεὸς δὲν τὸν ἐγκατέλειψε. «*Ὁρφανὸν καὶ χήραν ἀναλήψεται*», λέει ὁ ψαλμὸς (ψαλμ. 145,9)· τὸ ὄρφανὸ καὶ ἡ χήρα εἶνε ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ ὄρφανὸ αὐτὸ παιδί, ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα, ἔδειξε ὅτι ἦταν ἄξιός τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ.

Ἀπὸ μικρὸς ἐξεδήλωνε ἓνα **βαθὺ θρησκευτικὸ συναίσθημα**· πήγαινε νωρὶς στὸ ναό, ἄκουγε τὶς ψαλμωδίες στὴν Ἁγία Σοφία, συμμετεῖχε στὶς ἀκολουθίες καὶ λιτανεῖες. **Σὰν μαθητῆς** ἦταν ἐπιμελής, μελετοῦσε μὲ ζήλο μέρα καὶ νύχτα, ἐπρώτευσεν τὰ μαθήματα. Καὶ ἀπ' ὅλα τὰ βιβλία ἐκεῖνο ποὺ ἀγαποῦσε περισσότερο ἦταν ἡ **ἁγία Γραφή**, τὸ βιβλίον ποὺ δυστυχῶς τώρα δὲν εἶνε στὰ χέρια τοῦ λαοῦ μας.

Ὑπὸ τὶς συνθήκες ποὺ ἀναφέραμε κατετάγη στὸν ἱερὸ κληρὸ, ἔγινε διάκονος καὶ πρεσβύτερος - ἀρχιμανδρίτης. Γιὰ τὶς ἐξαιρετικὲς μάλιστα ἀρετές, τὴν παιδεία καὶ τὴν ἀγιότητά του, ἔφθασε καὶ νὰ ἐκλεγῆ σὲ ἡλικία 37 ἐτῶν **ἐπίσκοπος Κυζίκου** τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Τέλος, ὅταν ἐχίρευσε ὁ πατριαρχικὸς θρόνος, μὲ τὴ συγκατάθεσι τοῦ βασιλέως Ἀναστασίου τοῦ Β' (713-715 μ.Χ.) καὶ τὴν ψῆφο τῆς συγκλήτου, μετέτεθη ἀπὸ τὴν Κύζικο στὴν Κωνσταντινούπολι τὸ 715 μ.Χ.. Καὶ νά, μετὰ τυμπάνων, σημαῶν καὶ παρατάξεως στρατιωτῶν, λαὸς καὶ κληρὸς τὸν ἀνυψώνει **στὸν πατριαρχικὸ θρόνο**.

Ὁ ἅγιος Γερμανὸς ὅμως δὲν θαμπώθηκε ἀπὸ κοσμικὰ μεγαλεῖα· ἔμεινε ταπεινός, καὶ ἔδωσε ὅλες τὶς δυνάμεις του στὴν διαποίμανσι τοῦ λαοῦ του. Ἐλαμψε μὲ τὸν ἅγιο βίον του, τὴ φωτεινὴ διδασκαλία του, καὶ ἰδιαίτερως μὲ τὴν **ἀντίστασί** του στὴν ἀπαίτησι τοῦ κράτους νὰ εἰσελάσῃ βιαίως στὸν πνευματικὸ χῶρον τῆς Ἐκκλησίας. Δηλαδή;

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη παρουσιάστηκαν αἰρετικοί, οἱ **εἰκονομάχοι**. Ἐλεγαν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ εἰκόνες, ὅτι οἱ εἰκόνες εἶνε εἰδῶλα καὶ ὅσοι τὶς προσκυνοῦν παραβαίνουν ἐντολὴ τοῦ Δεκαλόγου ποὺ λέει «*Οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἰδῶλον...*» (Ἐξ, 20,4). Αὐτὸ ἦταν μία διαστρέβλωσι τῆς ἐντολῆς τοῦ Μωυσέως, διότι οἱ ὀρθόδοξοι τὶς εἰκόνες δὲν τὶς ἔχουμε ὅπως οἱ ἀρχαῖοι τὰ ἀγάλματα, δὲν λέμε ὅτι ἡ εἰκόνα εἶνε ὁ Χριστός, ὅτι εἰκόνα εἶνε ἡ Παναγία.

Θυμᾶμαι ὡς στρατιωτικὸς ἱερεὺς στὴ Λά-

ρισσα, ὅτι στὸ στρατόπεδο ἦταν ἓνας **στρατιώτης χιλιαστής**· κι ὅταν ἔδωσα σ' ὄλα τὰ παιδιὰ ἀπὸ μιὰ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸς μὲ ἀπότομη κίνηση τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ πίσω ἀρνήθηκε νὰ τὴν πάρῃ. –Εἶμαι σπουδαστὴς τῶν Γραφῶν (=χιλιαστής), λέει, δὲν προσκυνῶ εἰκόνες. –Δὲ μοῦ λές, στὸ πορτοφόλι σου ἔχεις φωτογραφίες; Πετιοῦνται οἱ ἄλλοι! –Ἐχει! καὶ κάθε μέρα φιλάει τὴ φωτογραφία τῆς γυναίκας καὶ τῶν παιδιῶν του. –Ἐ, τοῦ λέω, ὅπως ἐσὺ ἔχεις τὴ φωτογραφία αὐτὴ καὶ βλέποντάς την δὲ λές πὼς αὐτὴ εἶνε ἡ γυναίκα καὶ τὰ παιδιὰ σου, ἔτσι κ' ἐμεῖς στὸ ναὸ μας ἔχουμε τὶς εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, τῶν ἁγίων.

Τὸ 730 μ.Χ., λοιπόν, οἱ εἰκονομάχοι κατῶρθωσαν νὰ ἔχουν μὲ τὸ μέρος τους τὸ παλάτι, τὸν αὐτοκράτορα **Λέοντα Γ' τὸν Ἰσαυρο** (717-741 μ.Χ.), καὶ αὐτὸς κήρυξε διωγμὸ κατὰ τῶν εἰκόνων. Ἀπὸ ὄδῳ ἀρχίζει τὸ δράμα. Ἐνῶ ἄλλοι ὑπέκυψαν στὴ διαταγή του, ὁ πατριάρχης Γερμανὸς ἀντιστάθηκε καὶ παρώτρυνε τοὺς πιστοὺς σὲ ἀντίστασι. Ὁ αὐτοκράτωρ τὸν κάλεσε στὰ ἀνάκτορα καὶ εἶχαν σφοδρὴ συζήτησι πού κράτησε μέχρι τὸ βράδυ. Ματαίως ὁ Γερμανὸς προσπάθησε μὲ ἐπιχειρήματα καὶ ἀποδείξεις τῆς Γραφῆς νὰ πείσῃ τὸν βασιλέα νὰ μὴ ξεκρεμάσουν τὶς εἰκόνες καὶ νὰ τὶς παραδώσουν στὸ πῦρ. Ὁ Λέων τὸν ἀπειλήσε ὅτι, ἂν δὲν πειθαρχήσῃ, θὰ ὑποστῇ ἐκθρόνισι καὶ ἐξορία.

Ὁ ἅγιος Γερμανὸς εἶδε ὅτι μιλώντας μαζί του εἶνε σὰν νὰ ἀπευθύνεται σὲ κουφό, μεθυσμένο ἀπὸ τὴν ἀσέβεια. Καὶ τότε αὐτὸς, πού ποτέ δὲν ζήτησε ἀξιώματα ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὄλα εἶχε τὴν τιμὴ τῆς Ἐκκλησίας, κάλεσε τὸ λαὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως στὴ λειτουργία τελευταία φορὰ στὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Στὸ τέλος, διαμαρτυρούμενος γιὰ τὸ διωγμὸ, **ἐβγαλε τὸ ὠμοφόριό** του, τὸ διακριτικὸ ἄμφιο τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος, **τὸ ἀπέθεσε πάνω στὴν ἁγία τράπεζα**, βγῆκε καὶ εἶπε: Ἀδέρφια μου, προδότης δὲν γίνομαι· παραμένω πιστὸς στὸ Χριστὸ καὶ στὶς ἅγιες παραδόσεις μας.... Ἐκλαιγε αὐτὸς, ἔκλαιγε ὄλο τὸ ἐκκλησίασμα.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ ὁμολογητὴς ἅγιος Γερμανὸς ἐκθρονίζεται καὶ ἀποσύρεται σὲ πατρικὸ τοῦ κτῆμα στὴ θέσι Πλατάνι, ὅπου **ἐκοιμήθη** τὸ 740 μ.Χ. σὲ ἡλικία 100 ἐτῶν, καὶ ἐτάφη στὴ μονὴ τῆς Χώρας, ὅπως λένε τὰ συναξάρια.

Στὴν ἐπαρχία ὅμως Πρεσπῶν τοῦ νομοῦ Φλωρίνης ὑπάρχει ἀρχαῖος βυζαντινὸς **ναὸς καὶ κοινότητα μὲ τὸ ὄνομα Ἅγιος Γερμανός**, διότι κατὰ τὴν τοπικὴ παράδοσι ἐκεῖ, στὸ ἀπόμερο αὐτὸ σημεῖο, κοντὰ στὴν Ἐγνατία ὁδὸ, ὠδηγήθηκε ἐξόριστος, ἔζησε τὶς τελευταῖες ἡ-

μέρες του καὶ ἐτάφη. Ἐντὸς τοῦ ναοῦ αὐτοῦ βρίσκεται ὁ **τάφος**. Ἔχω σκοπὸ νὰ τὸν ἀνοίξουμε, μὲ εὐλάβεια. Καὶ ἂν μὲν βροῦμε μέσα τὰ ἱερὰ λείψανά του, θὰ τὰ τιμήσουμε πανδημῶς. Ἐὰν δὲν τὰ βροῦμε, δὲν θὰ σκανδαλισθοῦμε. Γνωρίζουμε ὅτι πολλὲς θύελλες πέρασαν ἀπὸ τότε καὶ δὲν ἀποκλείεται κάποιος Ἀλβανὸς ἢ Βούλγαρος ἢ Σέρβος ἢ Οὐννος νὰ τὰ ἄρπαξε ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ ὁ Θεὸς ξέρει πού βρίσκονται τώρα (τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μὲ τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου στὴν ὁμώνυμη νησίδα τῶν Πρεσπῶν μὲ τὴν περίφημη βασιλική). Εἶμαι πάντως ἀποφασισμένος ν' ἀνοίξουμε τὸν τάφο τοῦ ἁγίου, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κάνουμε τώρα· θὰ συνεννοηθοῦμε μὲ τοὺς ἀρχαιολόγους, ὥστε νὰ εἶνε κοινὴ ἢ προσπάθεια ἐκκλησίας καὶ πολιτείας, καὶ ν' ἀποδοθῇ ἡ πρέπουσα τιμὴ.

Ὁ ἅγιος Γερμανὸς ὑπῆρξε ὁμολογητὴς, σπουδαῖος ῥήτορας, ἀλλὰ καὶ ἔξοχος **ποιητής**. Ὅπως κελαῖδούν τ' ἀηδόνια στὴν Πρέσπα, ἔτσι ἐκελαΐδησε καὶ αὐτὸς καὶ βλέπουμε ὅτι πολλοὶ ὕμνοι τῆς λατρείας μας φέρουν τὸ ὄνομά του. Ἀπὸ τὰ ἄλλα κείμενά του σώθηκαν ἐλάχιστα· ὁ ἅγιος Νικόδημος γράφει, ὅτι ὁ Λέων κατέκαυσε τὰ βιβλία πού συνέγραψε ὁ ἅγιος.

* * *

Ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ τοῦ Α' πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (715-730 μ.Χ.) μένει, ἀγαπητοί μου. Ἄν σήμερα ἔχουμε **εἰκόνες** στὴ λατρεία μας, τὸ ὀφείλουμε καὶ σ' αὐτόν, πού **θυσιάσε τὸ θρόνο του γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία**. Ἡ φωνὴ του φτάνει σ' ἐμᾶς καὶ λέει: Παιδιά μου, ὅπως ἐγὼ ἔτσι κ' ἐσεῖς ἀγωνισθῆτε γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία μας· νὰ εἶστε ἔτοιμοι γιὰ θυσιάσεις ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας.

Ἡ Ὁρθοδοξία κινδυνεύει ἀπὸ **ἐχθρούς** ὅπως εἶνε· οἱ χιλιασταί, οἱ μασόνοι, οἱ ἄθεοι μαρξισταί, οἱ ροταριανοί (εἶδος νηπιαγωγείου τοῦ μασονισμοῦ), οἱ ὀρθολογισταί. Ἀλλὰ ἐχθροὶ τῆς **εἴμαστε κ' ἐμεῖς**. Ποιοί; Οἱ ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι, τὸ 95% τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ Ἀποκάλυψις λέει: Καλύτερα νὰ ἦσουν ἢ ψυχρὸς ἢ ζεστός· ἔτσι χλιαρὸς πού εἶσαι, θὰ σὲ κάνω ἐμετό (βλ. Ἀπ. 3,15-16). Σήμερα οἱ χριστιανοὶ εἶνε χλιαροί· δὲν ἔχουν πῦρ, θέρμη, ἐνθουσιασμό.

Καὶ ὁ **ἅγιος Κοσμᾶς** εἶπε· Θὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα πού θ' ἀδειάσουν οἱ ἐκκλησιές. Ἐ, αὐτὸ ἔγινε· ἀδειασαν οἱ ἐκκλησιές.

Ἀδελφοί μου, **πλησιάστε στὴν Ἐκκλησία**. Ἡ πατρίδα μας δὲν θὰ προσκυνήσῃ τὸν πάπα, μασόνους καὶ ἀθέους· θὰ μείνῃ χώρα ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, εἰς δόξαν τοῦ μόνου Θεοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2290	Κυριακὴ Σαμαρείτιδος (Πράξ. 11,19-30) 17 Μαΐου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ θλίψις μέσον προόδου

«Οἱ μὲν διασπαρέντες ἀπὸ τῆς **θλίψεως** τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ διήλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας...

...**Λιμὸν** μέγαν μέλλειν ἔσσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην· ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. τῶν δὲ μαθητῶν καθὼς ἠύπορεϊτό τις, ὠρίσαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς» (Πράξ. 11,19,28-29)

Ἡ θλίψις, ἀγαπητοί μου, τὸ δυσάρεστο αὐτὸ συναίσθημα, ποῦ ὅταν ἐμφανίζεται στὴ ζωὴ μας δὲν χωράει στὴν ψυχὴ καὶ κάνει τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου νὰ μελαγχολοῦν, νὰ στενοχωροῦνται, νὰ τρομοκρατοῦνται, γιὰ τὸν πιστὸ Χριστιανὸ παραδόξως παίρνει ἄλλο νόημα· μεταβάλλεται σὲ **ἓνα εἶδος εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ**. Γιατί ὁ Κύριος ἔχει τὸν τρόπο νὰ κρύβῃ τὰ ἀγαθὰ του πολλὰς φορές κάτω ἀπὸ τὸ μαῦρο πέπλο τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ πόνου· καὶ ὁ Χριστιανὸς μαθαίνει πῶς νὰ ἀνασύρῃ τὸ μαῦρο αὐτὸ πέπλο, νὰ βλέπῃ πίσω ἀπ' αὐτὸ καὶ νὰ βρῖσκη ἐκεῖ σκοπιμότητα καὶ ὠφέλεια ἀπὸ τὴ θλίψι.

Αὐτὸ δὲν εἶνε μία φανταστικὴ θεωρία, εἶνε μία πραγματικότητα. Εἶνε μιὰ **ἀλήθεια**, ποῦ τὴ βλέπουν καὶ τὴ ζοῦν καθημερινῶς στὴ ζωὴ τους τὰ πιστὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλοι ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν ἀλήθεια αὐτῆ, δὲν ἔχει νὰ κἀνῃ τίποτε ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ μελετήσῃ προσεκτικὰ τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος (βλ. Πράξ. 11,19-30). Τί θὰ δῆ σ' αὐτό· θὰ δῆ δύο μεγάλες αἰτίες θλίψεως, δύο σοβαρὲς δοκιμασίες ποῦ ἔζησαν οἱ πιστοὶ στὶς πρώτες ἡμέρες τῆς Ἐκκλησίας· μία ἦταν ἐξ ἀνθρώπων καὶ μία ἦταν ἐκ τῶν πραγμάτων· ἡ μία ἦταν **διωγμὸς** καὶ ἡ ἄλλη ἦταν **λιμὸς** (=πέινα)! Αὐτὰ ἦρθαν νὰ ταραξοῦν τὴ ζωὴ τους. Βλέπει ὅμως ἐκεῖ καὶ πῶς τὰ ἀντιμετώπισαν ἐκεῖνοι· πῶς καὶ τὰ δύο αὐτὰ εἶδη - αἰτίες θλίψεως ἔγιναν γιὰ τοὺς Χριστιανούς **πρόξενοι ἀγαθοῦ**.

Ἄλλ' ἄς δοῦμε τὸ πῶς.

● Μετὰ τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί

μου, καὶ τὴν θεμελίωσι τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας ἄρχισε στὰ Ἱεροσόλυμα ἓνας **εὐλογημένος διχασμὸς**, ὅπως ἀκριβῶς εἶχε προβλέψει ὁ Χριστὸς στὸ Εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 12,49-53). Ὅσοι μετανόησαν γιὰ τὴ στάσι τους ἀπέναντι στὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο, τὸν σταυρωθέντα καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, αὐτοὶ πίστεψαν σ' αὐτόν, συντάχθηκαν μὲ τοὺς ἀγίους ἀποστόλους, βαπτίσθηκαν καὶ ἐντάχθηκαν στὰ πρῶτα μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἄλλοι ὅμως, οἱ μὴ πιστεύοντες στὸ Χριστὸ Ἰουδαῖοι, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ φαρισαίους, κήρυξαν στὰ Ἱεροσόλυμα **διωγμὸ** ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία συλλαμβάνουν δύο ἀποστόλους, τὸν Πέτρο καὶ τὸν Ἰωάννη, καὶ τοὺς φυλακίζουν κατ' ἐπανάληψιν (Πράξ. κεφ. 4ο-5ο), λιθοβολοῦν τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανο (ἐ.ἀ. 7ο), διώκουν ὅλους τοὺς πιστούς (ἐ.ἀ. 8ο), φονεύουν τὸν ἅγιο Ἰάκωβο τὸν ἀδελφόθεο καὶ φυλακίζουν πάλι τὸν Πέτρο (ἐ.ἀ. 12ο)... Δὲν παύουν νὰ χτυποῦν μὲ μανία τοὺς ἀποστόλους, νομίζοντας ὅτι ἡ ἐξόντωσι τῶν κηρύκων τῆς πίστεως θὰ πνίξῃ καὶ θὰ σβήσῃ τὸν Χριστιανισμὸ ποῦ ἄρχισε νὰ ριζώνῃ.

Ἄλλ' ὅ,τι ἐπινοοῦσαν καὶ ἐπιχειροῦσαν αὐτοὶ ὡς τρόπους καταπίξεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, αὐτὰ ἔγιναν ἀντιθέτως **τρόποι διαδόσεως καὶ ἐνισχύσεως** τῆς νέας πίστεως. Καὶ νὰ πῶς. Οἱ ἀπόστολοι, μὴ μπορώντας πλέον νὰ παραμείνουν μέσα στὴν προφητοκτόνο Ἱερουσαλήμ, ἔφυγαν, σκόρπισαν στὴν ὑπαιθρο. Κ' ἐκεῖ βέβαια δὲν ἔμειναν ἀργοί· κήρυτταν τὸ Χριστό, καὶ ἔτσι πολλὰς νέες ψυχὲς πίστευαν σ' αὐτόν καὶ βαπτίζονταν. Σημειώνεται στὶς Πράξεις καὶ τ' ἀκούσαμε σήμερα· «Οἱ

μὲν (ἀπόστολοι καὶ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου) διασπαρέντες ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ διήλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας» (Πράξ. 11,19). Ὁ διωγμὸς δηλαδὴ, ἀντὶ νὰ βλάψῃ τὴν Ἐκκλησίαν, ἔγινε ἀντιθέτως πρόξενος ὠφελείας· συνετέλεσε, ὥστε οἱ ἀπόστολοι νὰ διασκορπισθοῦν γρηγορώτερα ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ νὰ μεταδώσουν καὶ σ' ἄλλες ψυχὰς τὸ φῶς τῆς πίστεως.

Δὲν ζημίωσε, λοιπόν, τοὺς Χριστιανούς ὁ πρῶτος αὐτὸς διωγμὸς. Ἄλλ' οὔτε καὶ οἱ ἐπόμενοι διωγμοί, τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων. Ὅπως μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, στὸν καιρὸ τῶν θλίψεων καὶ τῶν κατατρεγμῶν ἀναπτύσσονται τὰ ὠραιότερα **ἄνθη τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν**· τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος, τῆς παρρησίας, τῆς καρτερίας, τῆς ὁμολογίας, τῆς συγχωρήσεως, τῆς ἀγάπης! Τὸ **αἶμα** τῶν ἁγίων μαρτύρων γινόταν τότε **ὁ σπόρος τοῦ Χριστιανισμοῦ** καὶ τὸ λίπασμα γιὰ νὰ βλαστήσῃ ἡ πίστι σὲ νέα ἐδάφη, σὲ νέα γεώργια.

Διώκετο ἓνας καὶ πίστευαν δέκα, ἓνας μαρτυροῦσε καὶ ἑκατὸ ἔσπευδαν ν' ἀναπληρῶσουν τὴν κενὴ θέσι τοῦ μάρτυρος. Τὸ ἀπάνθρωπο μένος τῶν αἰμοβόρων διωκτῶν, μέσα στὴ θαυμαστὴ «ἀλχημεία» τῆς θείας προνοίας, μετέβαλλε τὴν ἐνέργειά του ἀπὸ καταστρεπτικὴ σὲ εὐεργετικὴ· **ἀντὶ γιὰ ξερρίζωμα γινόταν κλάδεμα τοῦ δέντρου**, κι αὐτὸ ἔφερνε φούντωμα καὶ μεγαλύτερη καρποφορία. Αὐτὸ προκαλοῦσαν ἄθελά τους οἱ δῆμιοι!

● Οἱ ἀληθινοὶ ὅμως Χριστιανοὶ τῆς ἀποστολικῆς ἐποχῆς ἀντιμετώπισαν ἐξίσου ἐπιτυχῶς καὶ τὸν ἄλλο πειρασμό, τὸν **λιμό** (πεινᾶ). Τὸν πειρασμὸ αὐτὸν βέβαια δὲν τὸν ἐπέβαλλαν ἄνθρωποι· προερχόταν ἀπὸ ἀστάθμητους παράγοντες, ἐπιβαλλόταν ἐκ τῶν πραγμάτων – μὲ τὴν ἔγκρισί βέβαια τοῦ Κυρίου.

Ὁ «μέγας» ἐκεῖνος «**λιμός**», ποῦ προφητεύθηκε καὶ πραγματοποιήθηκε «ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος» (ἔ.ἀ. 11,28), ἔκανε ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα νὰ ὑποφέρῃ, ἀλλὰ γιὰ τοὺς Χριστιανούς ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἐκδηλωθῇ καὶ πάλι ἡ θαυμαστὴ **ἀγάπη καὶ ἀλληλεγγύη** τους.

Μόλις ὁ προφήτης Ἄγαβος «**ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος**» ὅτι πρόκειται ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὴ ἡ στέρρησι, οἱ Χριστιανοὶ ἐτοιμάστηκαν νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουν. Θυμήθηκαν τοὺς φτωχότερους ἀδελφούς των· καὶ οἱ φτωχότεροι ἦταν οἱ πιστοὶ τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, λόγῳ τοῦ διωγμοῦ ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς ἀπίστοις, ὅπως εἶδαμε. Διενεργοῦν λοιπόν **ἔρανο**, στὸν ὁποῖο συνεισφέρουν καθένας κατὰ δύναμιν, καὶ τὸ προῖδον τοῦ ἐράνου τὸ «**ἀπέ-**

στειλαν πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου» (ἔ.ἀ. 11,30).

Τί παράδοξο πρᾶγμα! **Οἱ κοσμικοὶ ἄνθρωποι** σὲ ἐποχὴ πείνας, καὶ μὲ τὴν ἀπλὴ ὑπόνοια ὅτι θὰ παρουσιαστῇ ἔλλειψι τροφίμων, γίνονται φίλαυτοι, ἐγλωτιστικώτεροι ἀπ' ὅ,τι ἦταν· ἀγοράζουν, ἀποθηκεύουν, κρύβουν τὰ ὑπάρχοντά τους, ἢ ἀρπάζουν καὶ ξένα, καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀσφαλιζοῦν σὲ μυστικὲς ἀποθήκες, γιὰ νὰ ἔχουν ἀποθέματα καὶ νὰ μὴν πεινάσουν αὐτοὶ καὶ τὸ σπίτι τους. Ἀδιαφοροῦν ἂν οἱ ἄλλοι στεροῦνται· ἀρκεῖ αὐτοὶ νὰ ζήσουν, νὰ σωθοῦν, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄς πεινάσουν κι ἄς πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα. Ὡ! τὰ δυστυχήματα, ὅπως ἡ πείνα, γίνονται πιὸ φοβερὰ στὴ χώρα τῶν ἀπίστων, ἀφοῦ ἐκεῖ λείπει ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ καρδιὲς σκληραίνουν.

Μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν, ὅταν οἱ ἄλλοι δίπλα τους στεροῦνται, θλίβονται καὶ δυστυχοῦν, τότε γίνεται κάθε δυνατὴ προσπάθεια ὥστε τὸ δυστύχημα νὰ μετριασθῇ καὶ ν' ἀνακουφισθῇ ὁ θλιβόμενος ἀδελφός. Τότε, στὸν καιρὸ τῆς θλίψεως, οἱ ἀληθινοὶ Χριστιανοὶ δείχνουν μιὰ ἀρετὴ ὑπεράνθρωπη· σὰν ἄγγελοι τρέχουν παντοῦ στὸ μέρος τους, γιὰ νὰ μοιραστοῦν τὸ ψωμὶ μ' αὐτοὺς ποὺ πεινοῦν, γιὰ νὰ ντύσουν γυμνοὺς, γιὰ νὰ στεγάσουν ἀστέγους, γιὰ νὰ περιποιηθοῦν ἀρρώστους, κατάκοιτους καὶ τραυματίες.

* * *

Τί βλέπουμε λοιπόν, ἀδελφοί μου, στὰ δύο αὐτὰ θλιβερὰ περιστατικά, τοῦ διωγμοῦ καὶ τοῦ λιμοῦ; Ὅτι στὸν γνήσιο Χριστιανισμὸ **ὅλα, καὶ οἱ πιὸ ἀντίξοες καὶ δυσάρεστες περιστάσεις, γίνονται μέσα σωτηρίας καὶ ἁγιασμοῦ**. Ὁ διωγμὸς αὐξήσε τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὁ λιμὸς ἔκανε νὰ καρποφορήσῃ τὸ δέντρο τῆς ἀγάπης. Κι ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ καμίνια τῆς θλίψεως ὁ Χριστιανισμὸς βγήκε λαμπρότερος.

Καὶ αὐτό, ποῦ εἶδαμε στὴν πρώτη Ἐκκλησίαν, νὰ ξέρουμε ὅτι συμβαίνει καὶ θὰ συμβαίη πάντοτε· ὅσα καμίνια θλίψεως κι ἂν ἀνάψουν πάνω στὸν πλανήτη μας, **ἡ πίστι τοῦ Χριστοῦ** δὲν ἔχει νὰ ζημιωθῇ. Ἀντιθέτως, γνώρισμά της εἶνε **τότε ἀκριβῶς νὰ στίλβη περισσότερο**, μέσα στὴ θλίψι νὰ λάμπη καὶ ν' ἀστράφτῃ πιὸ πολύ. Οἱ πιστοὶ τὸ ξέρουν. Γι' αὐτὸ μαζί μὲ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, ποῦ μέσ' στὴ ζωὴ του δοκίμασε ὅλα τὰ εἶδη θλίψεως (βλ. Β' Κορ. 11, 23-33), μποροῦν κι αὐτοί, μὲ βεβαιότητα γιὰ τὸ αἴσιο τέλος τῶν θλίψεων, νὰ λένε· Σὲ ὅποιον ἀγαπᾷ τὸ Θεὸ ὅλα τοῦ βγαίνουν σὲ καλὸ· «**Τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν**» (Ῥωμ. 8,28).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoο.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2291

Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ (Πράξ. 16,16-34)
24 Μαΐου 2020

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Οἰκογενειακὴ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις

«Ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παραχρῆμα, ἀναγαγὼν τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἠγαλλιάσατο πανοικί πεπιστευκῶς τῷ Θεῷ» (Πράξ. 16,34)

Στις φυλακὲς τῶν Φιλιππῶν (μιας ἀρχαίας πόλεως τῆς Μακεδονίας ποὺ ἐρείπια της σῶζονται κοντὰ στὴ σημερινὴ Καβάλλα) ὑπηρετεῖ ἕνας **ἀρχιφύλακας** – **«δεσμοφύλαξ»** ὅπως τὸν λέει ὁ σημερινὸς ἀπόστολος (Πράξ. 16,23). Ὅλα τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα τῆς μεγάλης αὐτῆς πόλεως καὶ τῆς περιοχῆς θὰ ρίχνονταν σ' αὐτὴ τὴ φυλακὴ, καὶ ὁ «δεσμοφύλαξ» αὐτὸς εἶχε ἐπωμισθῆ τὴ φρουρῆσί τους.

Καθόλου εὐκόλο τὸ ἔργο του· **σκληρὴ δουλειά**. Ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἀσχολῆται μὲ δύστροπους χαρακτήρες, νὰ βλέπη τις ἄγριες μορφὲς ἐγκληματιῶν, ν' ἀκούη σαπρολογίες καὶ βλαστήμιες τῶν καταδίκων· καὶ βέβαια νὰ ἴχῃ πάντα τὰ μάτια του δεκατέσσερα καὶ τὸ νοῦ του ἄγρυπνο μήπως κάποιος ἢ κάποιος ἀπ' τοὺς κρατούμενους δραπετεύσουν, νὰ παίρῃ ὅλα τὰ μέτρα ὥστε νὰ ἐξουδετερώῃ τυχὸν ἀπόπειρες γιὰ ἀπόδρασι φυλακισμένων· νὰ ζῆ μὲ λίγα λόγια σὲ διαρκῆ ἔντασι μέσα σὲ περιβάλλον ἄγριο καὶ ἐγκληματικό.

Καὶ τί τοῦ ἔτυχε τώρα; Μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ κλουβὶ τῶν θηρίων, σ' ἐκεῖνο τὸν ἐσμὸ τῶν ἐγκληματιῶν, φέρνουν καὶ ρίχνουν ἕναν ἐπίγειο ἄγγελο· εἶνε ὁ **ἀπόστολος Παῦλος!** Οἱ «στρατηγοί» τῆς πόλεως (ἐ.ἀ. 16,20,22,35-38) τὸν εἶχαν συλλάβει μαζὶ μὲ τὸν Σίλα τὸ συνεργάτη του, κι ἀφοῦ τοὺς ράβδισαν γερὰ τοὺς παραδίδουν καταπληγμένους στὸ δεσμοφύλακα μὲ αὐστηρὴ ἐντολὴ **«ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς»** (ἐ.ἀ. 16,23). Ὁ δεσμοφύλακας, μετὰ ἀπὸ τέτοια ἰδιαίτερη σύστασι τῶν στρατηγῶν, θὰ ὑπωπτεύθηκε ὅτι πρόκειται γιὰ σεσημασμένους ταραξίες, καὶ γι' αὐτὸ λαμβάνει ὅλα τὰ ἰδιαίτερα μέτρα, ὅ,τι προβλεπόταν γιὰ ἐπικίνδυνους ἐγκληματίες· τοὺς κλείνει κάτω βαθειὰ σὲ κελλὶ ὑψηλῆς ἀσφαλείας καὶ μὲ τὰ πόδια τους δεσμευμένα σὲ εἰδικὸ ὄργανο, ξύλινη παγίδα· ὅπως ση-

μειώνει τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων, ὁ δεσμοφύλακας **«ἔβαλεν αὐτοὺς** (τὸν Παῦλο καὶ τὸ Σίλα) **εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον»** (ἐ.ἀ. 16,24).

Ἄλλὰ τί παράξενα πράγματα συμβαίνουν μέσα ἐκεῖ στὴ φυλακὴ! Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλας **μεταβάλλουν τὴ φυλακὴ σὲ ἐκκλησία**. Δὲν κοιμῶνται, ἀλλὰ τὰ μεσάνυχτα, γεμάτοι ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὸ ἀξιώθηκαν νὰ ὑποφέρουν γιὰ τὸ Χριστό, ἀγρυπνοῦν, ψάλλουν ὕμνους στὸν Κύριο, καὶ τοὺς ἀκοῦνε ἀπ' τ' ἄλλα κελλιά οἱ κατάδικοι, ἐκεῖνα τὰ ἀγρίμια· **«κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν· ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμοιοι»** (ἐ.ἀ. 16,25).

Ξαφνικὰ ὁμως ἕνας δυνατὸς **σεισμὸς** συγκλονίζει τὸ κτήριο· τὰ θεμέλια τῆς φυλακῆς σαλεύονται κ' οἱ πόρτες ἀνοίγουν· ὅλοι τώρα οἱ φυλακισμένοι εἶνε ἐλεύθεροι νὰ φύγουν. Ὁ δεσμοφύλακας πετάγεται κι αὐτὸς ἀνάστατος, τρέχει, καὶ βλέπει τις πόρτες ἀνοιχτές. Νομίζει πῶς οἱ κρατούμενοι δραπετεύσαν καὶ τὸν πιάνει ἀγωνία, καθὼς ἀναλογίζεται τις εὐθύνες του. Οἱ νόμοι τῆς Ῥώμης εἶνε ἄτεγκτοι γιὰ ὅλους· αὐστηροὶ γιὰ τὸν φυλακισμένο, μὰ αὐστηρότεροι γιὰ τὸν φύλακα. Ξέρει καλὰ τί τὸν περιμένει· θὰ χάσῃ ὄχι ἀπλῶς τὴ θέσι του ἀλλὰ καὶ τὴ ζωὴ του. Πάνω λοιπὸν στὴν ἀπελπισία του τραβάει τὸ σπαθὶ γιὰ ν' αὐτοκτονήσῃ. Καὶ τότε, στὴν κρίσιμη στιγμή, ἀκούει δυνατὰ τὴ φωνὴ τοῦ Παύλου νὰ τὸν σταματᾷ καὶ νὰ τὸν καθησυχάζῃ· **«Μηδὲν πράξης σεαυτῷ κακόν· ἅπαντες γὰρ ἐσμεν ἐνθάδε»**· μὴν κἀνης κανένα κακὸ στὸν ἑαυτό του, εἴμαστε ὅλοι ἐδῶ, κανεὶς δὲν δραπετεύσει (ἐ.ἀ. 16,28).

Ζητάει ἔντρομος ν' ἀνάψουν φῶτα γιὰ νὰ κατεβῆ στὸ κελλὶ τῶν φυλακισμένων. Μέσα του νιώθει ἀσυνήθιστα συναισθήματα· ἐνῶ τοῦ φέγγει ὁ πυρσός, τὴν ἴδια στιγμή στὴν

ψυχή του ἢ Θεία Χάρις ἀνάβει τὸ φῶς τῆς πίστεως. Αὐτὰ ποὺ ἔγιναν αὐτῇ τῇ νύχτα (ἢ νυχτερινὴ προσευχὴ τῶν ἀποστόλων, ὁ σεισμός, ἢ ἅγια συμπεριφορὰ αὐτῶν τῶν κρατουμένων) ἔχουν μιλήσει δυνατὰ στὴν καρδιά του· ἔχει πεισθῆ, ὅτι οἱ δυὸ αὐτοὶ φυλακισμένοι δὲν εἶνε τυχαῖοι ἄνθρωποι· εἶνε **σταλμένοι ἀπ' τὸ Θεὸ γιὰ νὰ σωθῆ κι αὐτὸς ὁ ἁμαρτωλός**. Πέφτει λοιπὸν στὰ πόδια τους κι ἀφοῦ τοὺς βγάζει ἔξω ἀπ' τὸ μπουντρούμι λέει· –Τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ σωθῶ; Αὐτοὶ τοῦ ἀπαντοῦν· –«*Πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου*» (ἔ.ἀ. 16,31). Ἐν συνεχείᾳ αὐτὸς μαζί με ὅλη τὴ φαμίλια του ἀκοῦνε με δίψα τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ πιστεύουν στὸ κήρυγμα τοῦ Παύλου. Παίρνει λοιπὸν τοὺς δύο ἀποστόλους αὐτῇ τὴν ὥρα μέσα στὴ νύχτα, τοὺς πλένει ἀπὸ τὶς πληγές τους, καὶ βαπτίζονται ἀμέσως ὅλη ἡ οἰκογένεια στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ χαρὰ τους δὲν περιγράφεται. Στὸ τέλος ὅλα ἐπισφραγίζονται μ' ἓνα τραπέζι, ποὺ παραθέτει ὁ νεοφώτιστος δεσμοφύλακας στοὺς ἀποστόλους. Τῇ νύχτα αὐτῇ ἡ οἰκογένειά του ἔζησε τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία. «*Καὶ ἠγαλλιάσατο πανοικί (=οἰκογενειακῶς) πεπιστευκῶς τῷ Θεῷ*» (ἔ.ἀ. 16,34).

* * *

Ὅλα, ἀγαπητοί μου, ὅσα περιγράφει τὸ ἱερὸ κείμενο εἶνε διδακτικὰ γιὰ κάθε πιστό. Ἄλλὰ ἀπ' ὅλα τὰ περιστατικὰ ποὺ ἀκούσαμε ἐμεῖς τώρα ἄς προσέξουμε τὴν τελευταία λεπτομέρεια· ὅτι ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια τοῦ δεσμοφύλακα, ὅταν πίστεψε καὶ βαπτίσθηκε στὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, δοκίμασε χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι μεγάλη. Τί μάς λέει τὸ γεγονὸς αὐτό; Ὅτι **ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ πηγὴ τῆς οἰκογενειακῆς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας**.

Ἄπειρα **παραδείγματα**, παλαιὰ καὶ νέα, φωνάζουν, ὅτι οἰκογένεια ποὺ ἀναγνωρίζει καὶ ἔχει κυβερνήτη τῆς τῆς Χριστοῦ, ἔχει χαρὰ ἐσωτερικὴ καὶ βαθειά, τὴν ὁποία δὲν μποροῦν νὰ ἐπισκιάσουν ἢ νὰ ἀφαιρέσουν καὶ τὰ πιὸ δυσάρεστα ἐξωτερικὰ γεγονότα τῆς ζωῆς.

Ὅταν **μιὰ οἰκογένεια ἔχη ἐνθρονισμένο στὴν ἐστία τῆς τῆς Χριστοῦ**, αὐτὸς εἶνε ὁ πιστὸς φίλος καὶ ὁ παντοδύναμος προστάτης τῆς. Μπροστὰ σ' αὐτὸν θὰ σκύβη καὶ θὰ γονατίζει καθημερινῶς ὅλο τὸ σπίτι καὶ ἀπὸ αὐτὸν θὰ παίρνη θεία δύναμι γιὰ νὰ παλέψη με τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὶς θλίψεις τῆς. Οἱ σύζυγοι θὰ ἀγαποῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο «*καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν*» (Ἐφ. 5,25). Τὰ παιδιὰ θὰ μάθουν νὰ ὑπακούουν στοὺς γονεῖς, ὅπως ὁ Χριστὸς ὑπήκουσε στὴν Παναγία Μητέρα του

καὶ στὸν δίκαιο Ἰωσήφ. Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ γιὰ πραότητα καὶ ὑπομονὴ θὰ κάνη ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας νὰ ἀνέχονται τὰ ἐλαττώματα ἀλλήλων, κ' ἔτσι θὰ ἀποφεύγονται πολλὲς συγκρούσεις καὶ διαμάχες ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ μεταβάλλουν τὸ οἰκογενειακὸ κοινόβιο σὲ δαιμονικὴ παλαίστρα. Ἡ αὔρα τοῦ Εὐαγγελίου θὰ δροσίζη τὶς καρδιὲς ὄλων τῶν μελῶν τοῦ σπιτιοῦ, καὶ καθένας θὰ προσπαθῆ πῶς νὰ φανῆ πιὸ αὐτοκυρίαρχος καὶ εὐγενὴς στοὺς ἄλλους. Σὲ μιὰ οἰκογένεια ποὺ ὅλοι ἀγαποῦν τὸ Χριστὸ βασιλεύει ἡ οὐράνια ἁρμονία καὶ γαλήνη. Καὶ πῶς νὰ μὴν ἐπικρατῆ τὸ κλίμα αὐτό, ὅταν ὅλα τὰ μέλη, μεγάλοι καὶ μικροί, σκέπτονται ὅπως σκέπτεται ὁ Χριστὸς, αἰσθάνονται ὅπως αἰσθάνεται ὁ Χριστὸς, ἐνεργοῦν –πρὸ παντός– καὶ συμπεριφέρονται ὅπως ὁ Χριστὸς ὅταν ζοῦσε ἐπὶ τῆς γῆς; Μέσα στὴν χριστιανικὴ οἰκογένεια δὲν θὰ ὑπάρχουν πολλὲς θελήσεις, ἀλλὰ ὅλα τὰ θέλω θὰ προσπαθοῦν νὰ εὐθυγραμμίζονται με τὸ ἅγιο θέλημα τοῦ Χριστοῦ. Σ' ἓνα τέτοιο σπίτι πῶς νὰ μὴ βασιλεύη χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι;

Πρὸ παντός **οἱ ἐπὶ κεφαλῆς** τῶν οἰκογενειῶν, αὐτοὶ ποὺ μποροῦν νὰ κατευθύνουν καὶ τὰ ἄλλα μέλη, ἄς ἐμπεδώσουν τὸ μάθημα αὐτό. Μὴ ζητήσουν νὰ θεμελιώσουν τὴν εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ τους ἐπάνω σὲ μάταια στηρίγματα τοῦ κόσμου τούτου. Ἄν θέλουν ὁ γλυκὸς ἥλιος τῆς εἰρήνης νὰ ρίχνη πάντα τὶς ἀκτῖνες του μέσα στὴν αὐλή τους, μὴν ἀφήσουν ἄλλα «φῶτα» νὰ τοὺς θαμπώσουν. Ἄν θέλουν ἢ βαρκοῦλα τους νὰ ἔχη ἀσφάλεια, ἄς ὀδηγήσουν τὸ πλήρωμα τῆς στὸ λιμάνι τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἄς δίνουν πρῶτοι αὐτοὶ τὸ παράδειγμα τῆς πίστεως, ὅπως ὁ δεσμοφύλακας τῆς σημερινῆς περικοπῆς.

Μὴ λησμονήσουν ποτέ τὸ συμπέρασμα τοῦτο· **Ὅπου εἶνε ὁ Χριστὸς**, ἐκεῖ ἀκόμη καὶ οἱ φυλακὲς μεταβάλλονται σὲ παράδεισο· **ὅπου λείπει ὁ Χριστὸς**, ἐκεῖ ἀκόμη καὶ τὰ μεγαλοπρεπέστερα ἀνάκτορα μεταβάλλονται σὲ κόλασι, ὅπως βεβαιώνουν τόσα παραδείγματα.

* * *

Οἰκογενειάρχες, μὴ διστάζετε! Καλέστε τὸ Χριστὸ στὰ σπίτια σας, ὅπως ἔκανε ὁ Ῥωμαῖος δεσμοφύλακας. Τότε θὰ δῆτε μόνοι σας ὅτι κάτι διαφορετικὸ θὰ ξεκινήσῃ μέσα στὴν οἰκογένειά σας· θὰ ἐγκαινιάσετε μεταξύ σας μιὰ νέα ζωὴ, ζωὴ εἰρήνης καὶ χαρᾶς. Θὰ αἰσθανθῆτε κ' ἐσεῖς ὅ,τι αἰσθάνθηκε ὁ δεσμοφύλακας τῶν Φιλίππων «*καὶ ἠγαλλιάσατο πανοικί πεπιστευκῶς τῷ Θεῷ*».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ετος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2292	Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως 28 Μαΐου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---------------------------------------	---

Νὰ ξαναγίνουμε ἀετοί!

«Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας» (θ. Λειτ.)

Δὲν ὑπάρχει, ἀγαπητοί μου, λαὸς χωρὶς θρησκείας· ὅλοι ἔχουν τὴ θρησκεία τους. Καὶ ὑπάρχουν πολλές θρησκείες. Ἄλλ' ἂν μὲ ρωτήσετε, ποιά ἀπ' ὅλες εἶνε ἡ ἀληθινή, ὄχι μόνο ἐγὼ ἀλλὰ καὶ οἱ πέτρες ἀκόμα θὰ φωνάξουν καὶ ἡ θάλασσα καὶ οἱ ποταμοὶ καὶ τὰ ὄρη καὶ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ θ' ἀπαντήσουν, ὅτι **ἡ ἀληθινὴ θρησκεία**, θρησκεία διαμάντι - χρυσάφι - ἥλιος ποὺ φωτίζει καὶ θερμαίνει, **εἶνε ἡ ἀγία μας πίστι, ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία.**

Καὶ εἶνε ἀληθινή, γιατί τὴ θρησκεία αὐτὴ δὲν τὴν ἔκανε ἄνθρωπος, ὅπως τὶς ἄλλες· τὴν ἔκανε ὁ Χριστός, ποὺ εἶνε ὄχι ἀπλὸς ἄνθρωπος ἀλλὰ Θεάνθρωπος. Αὐτὴ εἶνε ἡ βᾶσι - ἡ ρίζα τῆς πίστεώς μας. Κι ὅπως τὸ δέντρο δὲν στέκεται χωρὶς ρίζα, ἔτσι καὶ ἡ δικὴ μας πίστι δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ χωρὶς τὴ ρίζα, χωρὶς τὸ δόγμα - τὴν ἀλήθεια ὅτι **ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός.**

Θεός! Τὸ φωνάζει ἡ διδασκαλία του, τὰ ἀμέτρητα θαύματά του, ἡ ἀγία ζωὴ του. «Ἐκάλυψεν οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου, Χριστέ», ψάλλουμε μαζί μὲ τὸν προφήτη Ἀββακούμ (Ἀβ. 3,3· κατὰ β. Ὑπαπ.). Θεός! **τὸ φωνάζουν καὶ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο καὶ ὁ σημερινὸς ἀπόστολος.**

Τί λένε σήμερα, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 24,36-53) καὶ ὁ ἀπόστολος (βλ. Πράξ. 1,1-12); **Δύο γεγονότα**, ποὺ μαρτυροῦν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός.

● Τὸ ἓνα γεγονός εἶνε ἡ **Ἀνάστασις**. Ποιά ἀπόδειξι ἔχουμε ὅτι ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε; Πολλὲς ἀποδείξεις. Ἐγὼ θ' ἀναφέρω μία.

Δὲ μοῦ λέτε, τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, ὅταν ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε, ποῦ ἦταν **οἱ μαθηταὶ** του; Κρύφτηκαν ὅλοι. Φόβος καὶ τρόμος τοὺς ἔπιασε, λαγοὶ ἔγιναν. Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ βγῇ ἔξω· φοβοῦνταν, μήπως πάθουν κι αὐτοὶ τὰ ἴδια ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους. Καὶ ὅμως **βλέπουμε ξαφνικά, αὐτοὺς τοὺς λαγούς, νὰ γίνωνται λιοντάρια.** Ποιὸ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε τοὺς τρομοκρατημένους αὐτοὺς ἀνθρώπους θαρ-

ραλέους κήρυκες τοῦ εὐαγγελίου; Κάτι μεσολάβησε. Ποιὸ ἦταν αὐτό; Εἶνε ὅτι εἶδαν –ναὶ εἶδαν! δὲν εἶνε ψέμα–, **εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους τὸ Χριστὸ ἀναστημένο.** Καὶ μόνο τὸν εἶδαν; καὶ τὸν ἄγγιξαν, καὶ τὸν ψηλάφησαν, καὶ ἔφαγαν μαζί του. Ἔτσι κι αὐτὸς ἀκόμα ὁ δύσπιστος Θωμᾶς ὠμολόγησε· «**Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου**» (Ἰω. 20,29). Ὅσο βέβαιο εἶνε, ὅτι ὁ ἥλιος ἀνατέλλει καὶ τὸ φῶς του διώχνει τὸ σκοτάδι, τόσο βέβαιο εἶνε ὅτι ὁ Χριστὸς ἀνέστη καὶ φώτισε τὴ νύχτα τοῦ θανάτου.

Καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασί του ἔμεινε στὴ Γῆ σαράντα μέρες. Καὶ τότε τὸν εἶδαν πολλοί· ἐμφανίστηκε κατ' ἐπανάληψιν στὰ ἀγαπημένα παιδιὰ του. Σὲ ποιούς ὅμως παρουσιάστηκε πρῶτα; – ἔχει σημασία αὐτό· **ποιὸς ἄκουσε τὸ πρῶτο «Χριστὸς ἀνέστη»;** Τ' ἄκουσε ὄχι βασιλιάς, ὄχι στρατηγός, ὄχι ἄντρας· τὸ ἄκουσε γυναίκα! Γιατί; Γιατί ἡ γυναίκα ἀγάπησε περισσότερο τὸ Χριστό. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἄλλοι κρύφτηκαν, **οἱ μυροφόρες** μὲ θάρρος ἀκατάβλητο πλησίασαν στὸν τάφο, ἐκεῖ ποὺ δὲν πλησίαζε κανένας. Καὶ ὅπως τὸ «**Χριστὸς γεννᾶται**» πρῶτοι ποὺ ἀξιώθηκαν νὰ τ' ἀκούσουν ἦταν οἱ βοσκοί, ἔτσι καὶ τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**» τὸ ἄκουσε πρῶτα **μιὰ γυναίκα** καὶ αὐτὴ τὸ μετέδωσε στοὺς ἄλλους. Καὶ μέχρι σήμερα, σὲ ὅποιαδήποτε ἐκκλησία μπῆτε καὶ μετρήσετε παιδιὰ ἄντρες καὶ γυναῖκες, πάντοτε περισσότερες εἶνε οἱ γυναῖκες. Αὐτὲς προσεύχονται, ἐκκλησιάζονται, ἐξομολογοῦνται, κοινωνοῦν. Εἶνε τιμὴ τῆς γυναίκας ὅτι τὸ πρῶτο «**Χριστὸς ἀνέστη**» τ' ἄκουσαν γυναικεῖα αὐτιά.

● Μετὰ τὴν Ἀνάστασι, τὸ δεύτερο γεγονός ποὺ βλέπουμε νὰ μαρτυρῇ τὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ εἶνε αὐτὸ ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα, ἡ **Ἀνάληψις**. Στὴν προτελευταία ἀπὸ τὶς ἐμφανίσεις του ὁ Χριστὸς εἶπε στοὺς μαθητάς· **Νὰ πάτε στὴ Βηθανία, στὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν**, ἐκεῖ θ' ἀνταμώσουμε. Τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν εἶνε μιὰ

κορυφή με έλαιόδεντρα κοντά στα Ίεροσόλυμα· όποιος πήγε στους Άγιους Τόπους θα εΐδε και τὸ «*όρος τοῦ καλουμένου έλαιώνος*» (Πράξ. 1,12). Έκεῖ, τοὺς λέει, θα συναντηθοῦμε.

Καὶ συγκεντρώθηκαν. Πόσοι ἦταν; Ἦταν οἱ ένδεκα καὶ οἱ έβδομήκοντα απόστολοι, οἱ μυροφόρες, μερικοὶ άκόμη, καὶ μαζί τους ἡ Παναγία Θεοτόκος· συνολικά περίπου 120 ψυχές (έ.ά. 1,15). Έκεῖ έμφανίστηκε ὁ Χριστός γιὰ τελευταία φορά. Τί τοὺς εἶπε· **νὰ μείνουν στὰ Ίεροσόλυμα όλοι μαζί**, νὰ μὴν άπομακρυνθοῦν, νὰ περιμένουν, γιὰτὶ σὲ λίγες μέρες θα στείλῃ τὸ Πνεῦμα τὸ άγιο, καὶ αὐτὸ θα τοὺς δώσῃ τὴ δύναμι νὰ κηρύξουν στὸν κόσμο τὸ εὐαγγέλιο.

Μετὰ ὁ Κύριος, τὴν άγια αὐτὴ ἡμέρα, **άπήντησε καὶ σὲ μία άπορία**. Οἱ μαθηταὶ τὸν ρώτησαν· «*Κύριε, εἰ έν τῷ χρόνῳ τούτῳ άποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ίσραήλ;*», δηλαδή· μήπως ἦρθε, Κύριε, ἡ ώρα τῆς λευτεριάς μας από τοὺς Ῥωμαίους κατακτητάς; μήπως τώρα θα έγκαθιδρύσῃς τὴ βασιλεία στὸν Ίσραήλ; (έ.ά. 1,6). Ζωηρὸ τὸ ένδιαφέρον τους. Καὶ ὁ Χριστός τί άπήντησε; Εἶπε λόγια βαρυσήμαντα, ποὺ ὀφείλουμε νὰ τὰ προσέξουμε όλοι· «*Οὐχ ὑμῶν έστι γνώμηναι χρόνους ἢ καιροὺς οὓς ὁ πατήρ έθετο έν τῇ ἰδίᾳ έξουσίᾳ...*»· δέν εἶνε δικό σας ζήτημα νὰ μάθετε τὸ πότε θα γίνουιν πράγματα ποὺ γνωρίζει καὶ έξουσιάζει μόνο ὁ Πατήρ (έ.ά. 1,7). Μὲ άλλα λόγια· **Ἐσεῖς νὰ εἶστε πάντοτε έτοιμοι**.

Ἐς τ' άκούσουν ὅμως αὐτὰ καὶ οἱ **μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ, οἱ χιλιασταί**, ποὺ μιλοῦν γιὰ μία χιλιετὴ βασιλεία καὶ κατ' έπανάληψιν ὠρισαν χρονολογίες τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Χριστοῦ· διαψεύσθηκαν πάντα καὶ ἔτσι οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ άποδείχθηκαν ψευδομάρτυρες. Ὅτι θα γίνῃ ἡ **δευτέρα παρουσία** εἶνε άναμφισβήτητο, άλλά ποιά μέρα θα γίνῃ εἶνε άγνωστο· αὐτὸ δέν τὸ γνωρίζουν οὔτε άγγελιο οὔτε άνθρωποι, παρὰ μόνο ὁ Θεός, ὁ Πατήρ ὁ οὐράνιος (βλ. Ματθ. 24,36). Αὐτὰ εἶπε ὁ Χριστός, άλλά οἱ χιλιασταὶ δέν ἔχουν αὐτιά νὰ τ' άκούσουν.

Κατόπιν ὁ Χριστός άπλωσε πάνω τους τὰ άχραντα χέρια του καὶ **τοὺς εὐλόγησε**· άνατολή, δύσι, βορρᾶ, νότο, εὐλόγησε ὅλους. Τὸ τέλος τῆς έπιγείου ζωῆς του δέν ἦταν άστροπελέκι καὶ κατάρρα, ἦταν εὐλογία. Καὶ κατὰ μίμησι τοῦ Χριστοῦ αὐτὸ κάνει καὶ ἡ Ἐκκλησία. Νά 'στε όλοι εὐλογημένοι! λέει. Γι' αὐτὸ στὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας δίνοντας τὸ αντίδωρο λέει στὸν καθένα· «*Εὐλογία Κυρίου καὶ έλεος...*». **Μεγάλο πρᾶγμα ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ!** Ἐν τὴν ἔχῃς, χῶμα θα πιάνης - μάλαμα θα γίνεται· αν δέν τὴν ἔχῃς, καὶ τὸ μάλαμα θα γίνῃ φίδι νὰ σὲ φάῃ. Δέν εἶνε παραμύθια αὐτά· οἱ πρόγονοί μας τὰ πίστευαν.

Τέλος, ένῶ ὁ Χριστός τοὺς εὐλογοῦσε, ἔγινε θαῦμα. Ἐς μὴν πιστεύουν οἱ άπιστοι, δικαίωμα τους· έμεῖς πιστεύουμε. Τὴν ὠρα ἐκείνη τὰ πόδια του άποσπάσθηκαν από τὴ γῆ, ἔπαψαν πια νὰ πατοῦν στὸ ἔδαφος. Ὅπως τὸ άεροπλάνο ξεκολλάει άπ' τὸ άεροδρόμιο καὶ άνυψώνεται, ὅπως ὁ άετὸς άφήνει τὸ βράχο ποὺ καθόταν καὶ πετάει ψηλά, ἔτσι ὁ **Χριστός μας**, ένῶ τὰ μάτια τῶν άποστόλων ἦταν καρφωμένα σ' αὐτόν, **άνέβαινε στὸν οὐρανό**. Ἐδέσμευτος από βάρος, άνώτερος τῆς ὕλης, ὑπεράνω τόπου καὶ χρόνου, ὕψωνόταν διαρκῶς επάνω σὲ νεφέλη κι αὐτοὶ ἔκθαμβοι τὸν άτένιζαν. Κι ὅταν τὸν ἔχασαν πλέον από τὰ μάτια τους, γύρισαν στὰ Ίεροσόλυμα – παραδόξως – «*μετὰ χαρᾶς μεγάλης*» (βλ. Πράξ. 1,9-10. Λουκ. 24,50-52).

* * *

Σήμερα, άγαπητοί μου, οἱ άνθρωποι θαυμάζουν πῶς ἕνας άστροναύτης πέταξε ὡς τὸ φεγγάρι. Μὰ ἐδῶ ὁ Χριστός πέταξε πάνω από άστρα καὶ γαλαξίες, πέρασε καὶ τοὺς άγγέλους καὶ άρχαγγέλους, **έφτασε στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ, καὶ κάθισε ἐκεῖ μὲ τὴν άνθρωπίνῃ φύσι**, στὰ δεξιὰ τοῦ Πατρός. Αὐτὸ πιστεύουμε. Δηλαδή, τὸ κορμὶ αὐτὸ ποὺ φέρουμε, τὸ τέλειο δημιούργημα, ποὺ έμεῖς τὸ λερώνουμε καὶ τὸ μαγαρίζουμε με τὶς άμαρτίες, τὸ πήρε ὁ Χριστός καὶ τὸ ὕψωσε μέχρι τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ! Καμμιά άλλη θρησκεία, κανένα άλλο δόγμα δέν διδάσκει κάτι τέτοιο.

«*Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας*» λοιπόν! ὅπως μᾶς προτρέπει ἡ Ἐκκλησία (θ. Λειτουργ.). Ψηλά, πολὺ ψηλά ν' ανέλθῃ ὁ άνθρωπος. Ἐχει μεγάλο προορισμό· ὄχι «*φάγωμεν καὶ πῖωμεν, αὔριον γὰρ άποθνήσκομεν*» (Ήσ. 22,13 = Α' Κορ. 15,32)· δέν εἶνε ὁ άνθρωπος στομάχι καὶ κοιλιὰ καὶ έντερα. «*Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας*»· δηλαδή τὸ μυαλό, ἡ καρδιά, ἡ θέλησί μας, **όλα νὰ 'νε στραμμένα στὸ Θεό**, ὅπως τὸ ἡλιοτρόπιο στὸν ἥλιο κι ὅπως ἡ μαγνητικὴ βελόνα στὸ βορρᾶ.

Τί ἔχουμε πάθει έμεῖς! Μοιάζουμε μὲ ἕναν άετὸ ποὺ εἶδα κάποτε σ' ἕνα ζωολογικὸ κῆπο. Τὸν σκουντοῦσα νὰ πετάξῃ, μὰ δέν μπορούσε, γιὰτὶ στὰ πόδια του εἶχαν δέσει μολύβια. Ἐτσι καὶ χειρότεροι εἶμαστε έμεῖς. Μᾶς ἔπλασε ὁ Θεός άετούς, ὄχι σαῦρες καὶ σκουλήκια. Ἐλλά ἔχουμε τὰ βαρύδια μας, τὰ πάθη ποὺ μᾶς ἔχει κολλήσει ὁ σατανᾶς. Τί πρέπει νὰ κάνουμε; Νὰ κόψουμε διὰ τῆς μετανοίας τὰ ἐλαττώματα καὶ τὶς κακίες, νὰ πάρουμε πάλι φτεροῦγες μεγάλες, καὶ **σαν άετοὶ ν' άκολουθήσουμε τὸ Χριστό, τὸν μυστικὸ άετό**, στὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ. «*Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας*»!

(†) **έπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2293	Κυρ. Πατ. Α' Οἰκ. Συνόδου (Ἰω. 17,1-13) 31 Μαΐου 2020	Συντάκτης (+) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἐνωθῆτε!

«Ἴνα ὦσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς... Ἴνα πάντες ἐν ὦσιν...
Ἴνα ὦσι τετελειωμένοι εἰς ἕν» (Ἰω. 17,11,21,22,23)

Μὴν περιμένετε ἀπὸ μένα, ἀγαπητοί μου, νὰ σᾶς πῶ πράγματα παράξενα καὶ δυσνόητα. Τὸ Εὐαγγελίό μας δὲν εἶνε καμμιά φιλοσοφία· εἶνε λόγια τόσο ἀπλᾶ, πὺ μποροῦν νὰ τὰ καταλάβουν καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ νὰ τὰ αἰσθανθοῦν στὰ βάθη τῆς καρδιάς τους.

Ἀρχίζω λοιπὸν τὸ κήρυγμά μου μὲ ἕνα παράδειγμα παρμένο ἀπὸ τὰ ἀκριτικά μας μέρη. Περιοδεύοντας ἐκεῖ ἔφτασα σ' ἕνα χωριὸ καὶ μπῆκα σὲ μιά καλύβα. Στὸν τοῖχο εἶδα μερικές μικρὲς κορνίζες. Σὲ μία - δύο ἦταν φωτογραφίες· σὲ μία ἄλλη ἦταν κάτι γράμματα. Τὴν κατέβασα νὰ τὰ διαβάσω. Ρωτάω τὸν χωρικό· –Τί εἶνε αὐτό; –Ἄ, μοῦ λέει, εἶνε **ἕνα γράμμα σημαντικό**. –Τί λέει δηλαδῆ; –Μοῦ τὸ ἔστειλε ὁ πατέρας μου ἀπὸ ἄλλο χωριό, ὅπου βρισκόταν τὶς δύσκολες ἡμέρες τῆς γερμανικῆς κατοχῆς· μοῦ ἔδινε συμβουλὲς νὰ μείνω πιστὸς στὴν πατρίδα, καὶ στὸ τέλος μοῦ ἔδινε τὴν εὐχή του· διαβάστε το. Τὸ διάβασα λοιπὸν καὶ δὲν μποροῦσα νὰ κρατήσω κ' ἐγὼ τὰ δάκρυά μου. –Σκεφθῆτε ἀκόμη, μοῦ λέει, ὅτι εἶνε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ πατέρα μου· λίγη ὥρα ἀφ' ὅτου τὰ ἔγραψε, ἐκεῖνος πέθανε ἀπὸ συγκοπή καρδιάς, μὴ ὑποφέροντας τὸ δράμα τῆς πατρίδος. Γι' αὐτὸ τό 'χω κειμήλιο· τὸ διαβάζω ὁ ἴδιος, τὸ διαβάζω καὶ στὰ παιδιὰ κ' ἐγγόνια μου, νὰ μὴ ξεχαστῆ τί ὑπέφερε αὐτὴ ἡ Μακεδονία!...

Γιατί τὸ εἶπα αὐτό; Ξέρουμε ὅλοι, ὅτι τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ πατέρα καὶ τῆς μάνας μας, τοῦ συζύγου ἢ τῆς συζύγου πὺ πέθανε, εἶνε ἀλησμόνητα καὶ μάς συγκινοῦν. Καὶ ἂν, ἀδέρφια μου, νιώθουμε τὰ τελευταῖα λόγια προσφιλῶν μας προσώπων σὰν καρφιά στὴν καρδιά μας, πόσο μᾶλλον τὰ λόγια Ἐκείνου πὺ εἶνε πάνω ἀπὸ τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα μας, Ἐκείνου πὺ εἶνε τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠμέγα, ὁ Πλάστης, ὁ Σωτήρας, ὁ Κριτής μας, τὸ πᾶν;

Ἄς προσέξουμε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ πὺ τ' ἀκούσαμε στὸ εὐαγγέλιο σήμερα. Ἄν κάποιον δὲν τὸν συγκινοῦν, πρέπει νὰ 'νε πέτρα. **Πότε τὰ εἶπε;** Τὴν τελευταία του νύχτα ἐπάνω στὴ γῆ, τὴ νύχτα πὺ δὲν ἔκλεισε μάτι· στὸ τέλος τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, ἀφοῦ εὐλόγησε τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρασί καὶ εἶπε «**Λάβετε φάγετε... Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες...**» (Ματθ. 26,26-27)· ὅταν ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος ἐγκατέλειψε τὸ ὑπερῶο καὶ πῆγε νὰ τὸν προδώσῃ· λίγο πρὶν ξεκινήσῃ γιὰ τὴ Γεθσημανῆ. Τότε ὑψωσε τὰ μάτια στὸν οὐρανὸ καὶ ἔκανε τὴν πιὸ κατανυκτικὴ προσευχὴ στὸν Πατέρα του. Λόγια ἀθάνατα. Δὲν μποροῦμε νὰ τὰ ἐξηγήσουμε ὅλα· ἕνα μαργαριτάρι μόνο θὰ πάρουμε ἀπὸ αὐτά.

Προσευχῆθηκε γιὰ τὸν ἑαυτό του ὡς ἄνθρωπο, γιὰ τοὺς μαθητὰς του, γιὰ ὅλους ὅσοι θὰ πίστευαν σ' αὐτόν. Καὶ τέλος εἶπε· Σὲ παρακαλῶ, οὐράνιε Πατέρα, «**Ἴνα πάντες ἐν ὦσιν**» (Ἰω. 17,21), **νὰ 'νε ὅλοι οἱ μαθηταὶ μου ἕνα, νὰ 'νε πάντα ἐνωμένοι**. Καὶ ἦταν πράγματι· ἐνωμένοι τὸ βράδυ πὺ μετέλαβαν τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα του· ἐνωμένοι τὸ πρωινὸ πὺ δέχθηκαν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο στὸ ὑπερῶο· ἐνωμένοι τὴν ὥρα πὺ «**ἐκ περάτων συνέδραμον**» νὰ κηδεύσουν τὸ σῶμα τῆς Παναγίας. Ἔμειναν ἐνωμένοι, παρὰ τὶς διαφορὲς (καταγωγῆς, χαρακτήρος, τάξεως) πὺ ὑπῆρχαν μεταξὺ τους.

Ἐνωμένοι οἱ δώδεκα ἀπόστολοι, ἐνωμένοι οἱ ἑβδομήκοντα ἀπόστολοι, ἐνωμένοι καὶ –ποιοί; **οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας**, πὺ ἐορτάζουν σήμερα. Ἄν δὲν ἦταν ἐνωμένοι, δὲν θὰ εἴχαμε Ὁρθοδοξία. Νάτους, νάτους! τοὺς βλέπετε; Μπορεῖτε νὰ τοὺς δῆτε. Στὴν Ἐκκλησία λειτουργεῖ πνευματικὴ τηλεόρασι. Ὅποιος ἔχει καθαρὴ καρδιά, βλέπει τὸ Θεό, ὅπως τὸ εἶπε ὁ Χριστὸς μας· «**Μακάριοι οἱ καθарοὶ τῆς καρδίας, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται**» (Ματθ. 5,8). Ἔνα ἄθῶο παιδάκι στὴν Ἀθήνα –ἂν σώσῃ ὁ

Θεός τὸν κόσμον, θὰ τὸν σώσει ἀπὸ τὰ παιδάκια αὐτά—, ἐνῶ λειτουργοῦσε ἕνας εὐλαβῆς παπᾶς κι αὐτὸ ἦταν ἐκεῖ μὲ τὴ γιαγιά του, ὅταν ὁ παπᾶς κρατοῦσε τὰ ἅγια, εἶπε· Γιαγιά, ὁ παπᾶς δὲν πατάει κάτω, εἶνε ψηλά!... Ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του. Γιατί ἔχει καὶ ἡ ψυχὴ μάτια καὶ βλέπει· πνευματικὴ τηλεόρασι.

Μὲ τὰ μάτια λοιπὸν τῆς ψυχῆς **βλέπουμε κ' ἐμεῖς σήμερα**, Κυριακὴ τῶν Πατέρων τῆς Πρώτης (Α') Οἰκουμενικῆς Συνόδου, **τοὺς ἁγίους αὐτοῦς**. Πόσοι εἶνε; Πλήθος. Ἀπὸ τὰ μαρτύρια τῶν διωγμῶν, τοῦ ἐνὸς εἶνε κομμένα τὰ αὐτιά, τοῦ ἄλλου βγαλμένα τὰ μάτια, ἄλλος εἶνε χτυπημένος παντοῦ ἀπ' τὰ βασανιστήρια. Σηκωθῆτε, χαιρετίστε τους, ἀσπασθῆτε τους! Νὰ πρῶτος ὁ μικρὸς στὸ ἀνάστημα ἀλλὰ μέγας στὴν πίστι **Ἄθανάσιος**. Μετὰ ὁ ἅγιος **Νικόλαος**, ποὺ ἦταν «*εἰκόνα πραότητος*» (ἀπολυτ.) ἀλλὰ ράπισε τὸν Ἄρειο ὅταν βλασφημοῦσε τὸν Κύριο. Μετὰ ὁ ἅγιος **Σπυρίδων**, ἀπλὸς βοσκὸς ποὺ δὲν ἤξερε πολλὰ γράμματα, ἀλλ' ἀποστόμωσε τὸν Ἄρειο μὲ θαῦμα ποὺ ἔδειξε πῶς ἡ μία Θεότης εἶνε τρία Πρόσωπα· πήρε ἕνα κεραμίδι καὶ εἶπε «*Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος*», κι αὐτὸ χωρίστηκε στὰ συστατικά του, δηλαδὴ —ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε— ἡ φωτιὰ πῆγε πρὸς τὰ ἐπάνω, τὸ νερὸ πῆγε πρὸς τὰ κάτω, καὶ μέσα στὴ χούφτα του ἔμεινε τὸ χῶμα.... Πλήθος πατέρες. Μετρήστε τους· εἶνε **318**. Αὐτοὶ τὸ 325 μ.Χ. στὴ Νίκαια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας συνέταξαν τὸ «*Πιστεύω*», τὸ σύμβολο τῆς πίστεως.

Οἱ πατέρες ἦταν ὅλοι ἕνα, ὁμόψυχοι. Ἐνας μόνον ἔφυγε· ὅπως ἀπὸ τοὺς Δώδεκα ἔφυγε ὁ Ἰούδας, ἔτσι ἀπὸ τοὺς 318 ἔφυγε ὁ **Ἄρειος**. Καὶ αἰτία ἦταν ἡ ὑπερηφάνεια, ποὺ εἶνε τὸ πιὸ μεγάλο ἁμάρτημα. Ὁ ὑπερήφανος ἄνθρωπος, λέει ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, ἔχει κάτι δαιμονικό· ὁ ταπεινὸς ἔχει χάρι Θεοῦ. Ὑπερηφανεύτηκε ὁ Ἄρειος, βλαστήμησε τὸ Χριστό, καὶ χάθηκε. Χάθηκε ὁ Ἰούδας, γιατί χωρίστηκε ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητάς· χάθηκε καὶ ὁ Ἄρειος, γιατί χωρίστηκε ἀπὸ τοὺς ἁγίους πατέρας. Καὶ **καταδικάστηκε ἀπὸ τὴν Σύνοδο**, γιὰ νὰ προστατευθοῦν τὰ ἄλλα μέλη τῆς Ἐκκλησίας

Διότι τί εἶνε ἡ Ἐκκλησία;

✓ Εἶνε **σὰν τὸ σῶμα**, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (βλ. Α' Κορ. 12,12-27). Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀμέτρητα κύτταρα, ποὺ ἀπαρτίζουν ὅσα, φλέβες, μῦς, νεῦρα, ἱστούς, ὄργανα. Ὅταν τὰ κύτταρα εἶνε γερά, εἶνε ὑγιῆς ὁ ὀργανισμὸς· ὅταν εἶνε ἄρρωστα, ὁ ὀργανισμὸς ἀσθενεῖ. Τί θέλω νὰ πῶ· ὅλα τὰ ὄργανα λειτουργοῦν μαζί, ἐνωμένα· δὲν ἀντιμάχεται τὸ ἕνα τ' ἄλλο, καὶ ὑπάρχει ἄρμο-

νία, ὑγεία. Ἄν κάποιον ἀρρωστήσει, νοσήσει ἀθεράπευτα, πάθῃ γάγγραινα, τότε, ὅσο καὶ ἂν ἀγαπᾶμε τὸ σῶμα, τὸ ὀδηγοῦμε στὸ χειρουργεῖο καὶ τὸ σάπιο ἀποκόπτεται, γιὰ νὰ σωθῆ ὅλο τὸ σῶμα. Κρατήστε το αὐτό, ἔχει σημασία.

✓ Εἶνε **σὰν τὸ δέντρο**, ποὺ εἶνε ἕνα, μὰ μὲ πλῆθος κλαδιὰ καὶ ἀμέτρητα φύλλα. Μία ρίζα ἀντλεῖ νερό, τὸ ἀνεβάζει ψηλὰ καὶ τροφοδοτεῖ καὶ τὸ τελευταῖο φύλλο. Ἄν ὅμως κάποιον κλαδὶ ξεραθῆ, τότε ὁ περιβολάρης πάει μὲ τὸ κλαδευτήρι, κόβει καὶ πετάει τὸ ξεράδι. Θυμηθῆτε το καὶ αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω, ἔχει σημασία.

✓ Εἶνε **σὰν τὸ μαντρί**. Βοσκός, ποὺ ἀγαπάει τὰ πρόβατά του, εἶνε ὁ Χριστός· «*Ἐγὼ εἶμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός*» (Ἰω. 10,11). Ὁ βοσκὸς φροντίζει τὸ κοπάδι, νὰ φάῃ, νὰ πιῆ, τὸ φυλάει ἀπὸ τοὺς λύκους. Ὅποιο πρόβατο ἀρρωστήσει, τὸ περιποιεῖται. Ἄλλ' ἐὰν κόποιον προσβληθῆ ἀπὸ ψώρα, ἀμέσως τὸ πιάνει καὶ τὸ βγάζει ἀπὸ τὸ μαντρί· γιατί ἂν ἀφήσῃ ἕνα ψωριασμένο πρόβατο μέσα, θὰ ψωριάσουν ὅλα τὰ πρόβατα. Θυμηθῆτε το καὶ αὐτό, ἔχει σημασία.

Συμπέρασμα. Σὰν τὸ γιατρὸ ποὺ κόβει τὸ σάπιο, σὰν τὸν περιβολάρη ποὺ κόβει τὸ ξεράδι, σὰν τὸν τσοπάνο ποὺ βγάζει ἔξω τὸ ψωριασμένο πρόβατο, ἔτσι ἐνεργοῦσαν οἱ πατέρες ἔναντι τῶν αἰρετικῶν, ποὺ δὲν συμφωνοῦν μὲ τὴν Ἐκκλησία μας, μὲ ὅσα δίδαξε ὁ Χριστός. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶπε· ἂν παρουσιαστῆ κάποιος καὶ πῆ πράγματα ποὺ δὲν τὰ διδάξαμε ἐμεῖς καὶ ὁ Χριστός, μὴν τὸν ἀκούσετε· κι ἂν ἀκόμα εἶνε ὄχι παπᾶς, ὄχι δεσπότης, ὄχι πατριάρχης, ἀλλὰ καὶ «*ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ*», μὴν τὸν ἀκούσετε. «*Ἦτω ἀνάθεμα*», νὰ ἔνε ἀποχωρισμένος (Α' Κορ. 16,22). Αὐτὴ εἶνε ἡ Ἐκκλησία, αὐτὸ ἔκαναν οἱ Πατέρες ὅταν ἀφώριζαν τὸν Ἄρειο.

* * *

Ἡ ἅγια αὐτὴ ἡμέρα φωνάζει, ἀδέρφια μου **Μείνετε σταθεροί!** Θὰ πέσει κόσκινο· κοσκινίζει ὁ διάβολος. Λίγοι θὰ μείνουμε. Ξεράδια πολλὰ ἐπάνω στὸ δέντρο τῆς Ὁρθοδοξίας μας καὶ θὰ γίνῃ κλάδεμα· κλαδεύει ὁ Θεός.

Ἐνωθῆτε! φωνάζει ὁ Χριστὸς σήμερα. Ἐνωθῆτε, φωνάζουν οἱ 318 πατέρες. Πρόβατο ποὺ βγαίνει ἀπ' τὸ μαντρί τὸ τρώει ὁ λύκος, κλαδὶ ποὺ κόβεται ἀπὸ τὸ δέντρο ξεραίνεται, καὶ κύτταρο ποὺ νοσεῖ πεθαίνει.

Νὰ μείνουμε ἐνωμένοι ἐν Χριστῷ, νὰ μὴ ὑπάρξῃ μεταξύ μας οὔτε ἕνας διάβολος, οὔτε ἕνας Ἰούδας, οὔτε ἕνας χιλιαστής, οὔτε ἕνας μασόνος, οὔτε ἕνας ἄθεος! Μὲ ἔμβλημα τὸ «*Ἐν τούτῳ νίκα*», νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τῶν ἁγίων Πατέρων, ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος